

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 9
Sept.
- Oktober
2016
20. årg.

Kommunistisk samlermani?
Et krigsførende NATO-land

TEMA: Væk med 2025-Plan og Finanslov 2017!

Væk med 2025-plan og Finanslov 2017! Væk med Løkke og hans regering!

Lars Løkkes upopulære mindretalsregering er opsat på at slagte de sidste rester af den danske velfærdsmodel, på trods af at et flertal af danskerne er imod det.

- Et flertal er imod højere pensionsalder, lavere pensioner og øget selvfinansiering og ringere service og ældrepleje. Et flertal er imod flere kommunale budgetnedskæringer på skoler og daginstitutioner, mod fyringer af flere pædagoger og plejepersonale. Et flertal er imod, at overbelastede sygeplejersker og sygehjælpere skal løbe endnu hurtigere, fordi der skæres ned.

- Et flertal er imod mod beskæring af ydelser til handicappede og mod brutale nedskæringer af overførselsindkomster som dagpenge, integrationsydelse og kontanthjælp. De er imod, at titusinder, herunder tusindvis af børn, kastes ud i fattigdom. Imod de groteske arbejdsprøvnings af syge mennesker, umulige krav som 225-timers reglen, klapjagten på arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere. Imod, at Danmark bliver et samfund, hvor folk sulter og smides på gaden som hjemløse.

- Et flertal er imod et uddannelsessystem, hvor der ikke er lige adgang for alle. Imod forringelser af undervisning, imod mangel på praktikpladser. Imod social skævvridning og omlægning af SU'en i retning af lån.

- Et flertal er imod at barbere den offentlige sektor ned til en skygge af sig selv og kun opprioritere udgifter til krig, politi, overvågning og efterretningstjenester. Et flertal er imod dansk deltagelse i USA's og NATOs krige.

- Et overvældende flertal af danskerne er imod topskattelet-

telser til de rige i toppen finansieret af de fattigste og den brede befolkning. De vil i stedet have stoppet de rigeste og de multinationales skattesvindler, skattesnyd og skattely for milliarder.

Men Løkke-regeringen fremturer med en otte-års-plan, der vil gøre det socialt skæve Danmark endnu skævere. 2025-planen forvandler et samfund, der brystede sig af at være en velfærdsstat og en model for andre, til et samfund af sult og ekstrem fattigdom. Et militariseret overvågningssamfund, en permanent krigsførende politistat. "Vi skal have sulten tilbage," har Løkke udtalt. Det er sundt, mener han. Hver eneste finanslov i de næste otte år vil være et nyt skridt mod mareridtet 2025.

Den nye udviklingsmodel er ikke andet end EU's nyliberale model omsat til dansk. Løkkes 2025-plan er en plan for at opfylde EU's konvergenskrav og for at gøre Danmark klar til at indtræde i den nye fase af Den Europæiske Union. Den skal være klar fra 2025: 'Europas Forenede Stater'.

Det store flertal er skrot imod. Det er nu, vi må stå sammen for at stoppe den. Ikke bare for at rette op på nogle af tiltagene, men for at få dem helt væk! Der er ikke brug for flere nedskæringer, mere EU og flere krige, men en anden vej, der starter med at rulle de nyliberale EU-reformer tilbage.

Gør protesten synlig!

Et flertal af danskerne vil en anden vej!

Stop arbejdsgivernes sulteregning! Den skal væk!

ARBEJDERPARTIET KOMMUNISTERNE / APK

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik

c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 50 55 99 30

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: kpnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2016

Halvår (6 nr.) 260 kr.

År (12 nr.) 475 kr.

Institutioner

1 år 600 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Næste nummer udkommer

14. oktober 2016

Deadline næste nr. 07.10.16

'2025-plan' og finanslov 2017:

Vejen til slagtning af de sidste rester af den danske velfærd

Løkke-regeringen kommer nu med den længe ventede '2025-plan' og finanslovsforslaget for 2017. Der er megen ståhej omkring dem, men det er nye nedskæringsplaner til fordel for de rige, siger APK's formand Dorte Grenaa: 2025-planen skal tilpasse Danmark til EU's budget og konvergenskrav og vil fjerne de sidste rester af den danske velfærdsmodel.

Der har været talt om '2025-planen' hele sommeren igennem, som om den bebuder en helt ny kurs for udviklingen af det danske samfund. Nu offentliggøres den sammen med forslaget til finanslov for 2017. Den lover som sædvanlig masser af jobs og samtidig skattelettelser både til rige og fattige.

– Det er reklame og spin, siger Dorte Grenaa, formand for Arbejderpartiet Kommunisterne.

– Både finansloven og 2025-planen er nyliberal politik til gavn for de rige, for kapitalen, og på de manges bekostning. '2025'-planen er en EU-tilpasningsplan for den offentlige sektor, der vil eliminere de sidste rester af den danske velfærdsstat. Dens afløser er, at enhver må klare sig selv, og en militariseret overvågnings- og kontrolstat – en uselvstændig og betydningsløs delstat i Den Europæiske Union. EU har sin egen 2025-plan for at fuldføre unionsopbygningen, for Europas Forenede Stater.

– '2025-planen' er også noget, der ligner en afskrift af kravene fra Dansk Arbejdsgiverforening fra april 2015.

– Den går kort sagt ud på at fjerne de fleste overførselsudgifter og presse arbejdskraften til sidste dråbe. Højere pensionsalder, syge på førtidspension

eller på fleksjobs. Nye mængder af billig og nedbanket arbejdskraft til arbejdsgiverne. Omlægning af SU til et system af låneordninger, der vil forgælde de studerende og øge klassesdelingen i uddannelsessystemet, siger Dorte Grenaa.

TEMA; Væk med 2025-plan og Finanslov 2017

Hun fortsætter:

– EU og dens nyliberale regeringer stiller af princip ikke krav til den private sektor og til arbejdsgiverne. Der skal alt ordnes uden tvang og med frivillige midler. Til gengæld er den offentlige sektor og folk, der er afhængige af den som ansatte eller på overførselsindkomster, én stor jagtmark for kapitalen. 2025-planen vil give et endnu ringere samfund. Finansloven for 2017 er et skridt på vejen. Den rammer især syge, børn og ældre.

– Under kapitalismen er fem- og tiårsplaner et både utopiske og noget af en joke. Det bliver altid til løftepolitik og faktiske nedskæringsplaner. Og de bliver altid væltet af den kapitalistiske virkelighed. Da krisen brød igennem i

2008, var Anders Fogh og Løkke i gang med noget tilsvarende som nu. De havde ingen ide om, hvad der var på vej.

– Nu prøver de at sælge nedskæringer, velfærds-slagtning, militarisering og krigspolitik som vejen til masser af nye arbejdspladser og lokker med skattelettelser ikke bare i toppen, men også i bunden. Det er madding til at få folk på krogen. De rige har allerede snuppet skattelettelser for 16 milliarder kr. ved ustraffet skattesvig, understreger APK's formand.

– Der må siges klart nej til både 2025-planen og nedskæringsbudgettet for 2017. I stedet for nedskæringer kan og skal der skabes masser af nye arbejdspladser i den offentlige sektor, der allerede er stærkt forringet. Danmark skal afmilitariseres og trækkes ud af krige og kampflykøb. SU'en skal selvfølgelig bevares. Pensionsalderen skal ikke hæves. Tværtimod skal de nyliberale reformer rulles tilbage. Kampen for at komme ud af EU og NATO må forstærkes.

– Nedskæringsplanerne kan kun stoppes af en stor og slagkraftig massebevægelse, der går på gaden og siger stop. Stop for de planlagte kommunale nedskæringer, finanslov, oprustning og politistat, TTIP og CETA, konstaterer Dorte Grenaa:

– Alle må komme ud på gaden i dette halvår. Fagforeninger og folkelige bevægelser, sociale bevægelser, de unges og de uddannelsessøgendes organisationer, progressive politiske kræfter. Kun et massivt og samlet løft fra det flertal i Danmark, som ikke er indforstået med EU's og Løkkes kurs, vil kunne sætte en stopper for den.

Fire af ti vil igen skære ned

Kommunerne kører igen med grønthøsteren

2017 byder på færre kommunalt ansatte, og en række kommuner vil bruge færre penge på børn og ældre. Det viser en rundspørge, som Epinion har lavet for FOA.

Godt hver fjerde kommune vil til næste år bruge færre penge pr. barn, og næsten hver fjerde vil bruge færre penge pr. ældre. I alt vil fire ud af ti kommuner forringe den borgernære service i 2017 i forhold til 2016. Det vækker bekymring hos FOAs formand, Dennis Kristensen.

- Jeg synes, at økonomicheferne sender et meget markant signal om tab af velfærd, her halvanden måned før de kommunale budgetter skal vedtages, siger Dennis Kristensen og fortsætter:

- Der er skåret så voldsomt i kom-

munerne i de senere år, og den tendens skal stoppe nu, hvis vi stadig skal kunne kalde os selv et velfærdssamfund.

Næsten hver anden kommune peger i undersøgelsen på, at de forventer færre ansatte i det kommende år. Og det vil kunne mærkes, mener Dennis Kristensen.

- Hvis den økonomiske ramme er den samme, selvom behovene i kommunerne stiger i takt med det øgede antal ældre og børn, så siger det sig selv, at man må skille sig af med med-

arbejdere og sænke servicen. Det er præcis det, undersøgelsen sætter fokus på. Alle områder står for skud. Det lader ikke til, at noget er forbigået, siger Dennis Kristensen.

Han opfordrer politikerne til at tage resultaterne af undersøgelsen til efterretning, når de diskuterer, hvem der skal have glæde af skattelettelser.

- Diskussionen om skattelettelser har handlet meget om, hvem skattelettelserne skal gå til. Men i min optik er der slet ikke råd til skattelettelser – hverken til den ene eller den anden. Der er i stedet brug for en genopretning af velfærden. Hvis kommunerne skal levere det, som borgerne forventer, skal velfærd og velstand følges ad, siger Dennis Kristensen.

Regeringen skyder til måls efter handikappede

Regeringen står klar med et angreb på de handicappede, hvor rettigheder bliver afløst af skøn, der vil åbne op for individuelle løsninger og forringede vilkår. Kommunerne skærer allerede ned og fyrer folk på handicapområdet. Der er stærke protester rundt om i landet.

Social- og indenrigsminister Karen Ellemann har fremlagt et forslag til ændring af serviceloven, og forhandlingerne på Christiansborg er gået i gang.

Fra at være rettigheder for den handicappede skal hjælpeforanstaltninger overgå til muligheder i et 'tilbudskatalog'. Om tilbuddene er relevante vil det være op til kommunerne at afgøre, og i en situation med grove nedskæringer på budgetterne vil hjælpen til de handicappede være truet, bl.a. ved hjælp af reformen.

Isolation og manglende hjælp truer

Nuværende rettigheder der kan være

blive fjernet kan f.eks. være hjælp til at kunne deltage i beskyttet beskæftigelse, døgnvagter for handicappede, og i det hele taget hjælp til at komme ud af en isoleret tilværelse og få aktiviteter sammen med andre.

Landsforeningen LEV gør opmærksom på, at bl.a. sårbare udviklingshæmmede vil kunne blive ramt af lovændringerne. De skriver:

- Det betyder reelt, at udviklingshæmmedes nuværende rettigheder til for eksempel et aktivitets- og samværstilbud eller beskyttet beskæftigelse ophæves og erstattes af 'et samlet skøn' i kommunen. Det vil med stor sikkerhed betyde et gradvist opgør med princippet om udviklingshæmmedes ret til et dagligt miljøskifte.

Kommunerne er allerede i fuld gang med at gennemføre besparelser på handicapområdet. Fredag den 9. september blev der demonstreret i både Odense og Aarhus.

I Odense vil nye besparelser i følge LEV Odense betyde, at inden udgangen af 2017 skal medarbejderne inden for området være omkring 34 færre til at løse de nuværende opgaver. En nedskæring i de ansattes antal på 20 %.

LEV slår fast, at de ikke kæmper mod de andre grupper, der bliver ramt af forringelser, men organisationen vil gøre de udviklingshæmmedes situation synlig.

Alene i Odense Kommune vil 34 personer, der har til opgave at hjælpe de udviklingshæmmede til et bedre og mere selvstændigt liv med relationer og aktiviteter blive skåret væk, mens man sælger reformen som 'hjælp til at blive selvstændigt'.

Konsekvenserne bliver bl.a. handicappede, der sidder tilbage alene i deres

egne værelser, uden kontakt.

Socialdemokraten Thomas Adelskov, der er formand for social- og sundhedsudvalget i Kommunernes Landsforening støtter regeringens forslag og forsøger i sin opbakning til nedskæ-

ringsforslaget, at vende det til noget positivt. Han udtaler til DR:

– Vi vil prøve at gøre borgeren mere selvhjulpnen frem for at have et rettighedskatalog, som man dykker ned i. Og han fortsætter: Hvis man kan klare sig

selv, så er det klart, så skal man ikke have hjælp fra kommunen. Det siger sig selv.

Men det bliver netop hjælpen til at 'klare sig' og bygge et liv op man vil skære i.

Kontanthjælpsloft og 225 timers regel – Rul nedskæringerne tilbage!

Det er nu, de nye brutale nedskæringer for modtagere af kontanthjælp og integrationsydelse implementeres og for alvor vil kunne mærkes. Fra 1. oktober gælder det nye kontanthjælpsloft og samtidig træder 225-timers reglen i kraft. Det vil være en social katastrofe for titusinder. Men den folkelige modstand er også stærk. Den rejser et stadig mere højlydt krav om at de reaktionære reformer rulles helt tilbage.

Siden 1. juli har hen ved 18.000 personer fået frataget deres hidtidige beskeden kontanthjælp og er blevet anbragt på den utilstrækkelige integrationsydelse – heraf knap tusind med dansk baggrund, der ikke opfylder kravet om at have boet i Danmark syv ud af de seneste otte år. De fleste er indvandrere og flygtninge fra 'ikke-vestlige lande', som det hedder.

Fra 1. oktober træder 225-timers kravet i kraft, og tusinder af borgere har modtaget et brev fra det offentlige om, at deres ydelse nedsættes markant. Ligesom med kontanthjælpsloftet vil det betyde at folk kommer til at stå på gaden.

Den 14. september – hvor mange modtog den brutale nedskæringsbesked i et brev - gennemførte initiativet 'Bekæmp Fattigdom Nu' en Sørgemarch fra Rådhuspladsen i København. Også i Randers blev der protesteret

Løkke-regeringen og blå blok har designet de seneste stramninger af overførselsindkomster. Men Thorning og Co. gennemførte også en hel stribe sociale nedskæringsreformer som dagpengereformer og kontanthjælpsreform. Sidstnævnte var Mette Frederikssens skabning.

225-timers kravet om at arbejdsløse kontanthjælpsmodtagere skal have haft mindst 225 timers arbejde i regulære jobs inden for de sidste tolv måneder vil ramme exceptionelt hårdt. Simpelt hen fordi jobbene ikke findes, og det stort set er umuligt for kontanthjælpsmodtagere at få dem, der måtte være.

Som med dagpengeforringelserne lyver regeringen om konsekvenserne af reformerne og påstår at langt færre vil blive ramt end tilfældet er. For 6 måneder siden vurderede arbejdsgiverminister (Undskyld: beskæftigelsesminister) Jørn Neergård Larsen, at godt 8000 ville blive ramt, når kravet blev gennemført. Men næsten 49.000 kon-

TEMA; Væk med 2025-plan og Finanslov 2017

tanthjælpsmodtagere har i forrige uge modtaget et brev om, at de vil få et slag mod deres økonomi af den nye 225 timers regel.

Ministeren løj helt bevidst. Selvfølgelig er et ministerium og embedsmændene i stand til at beregne konsekvenserne af deres handlinger. Det er ikke en tilfældig eller undskyldelig fejl. Det er bedrag.

Angiveligt skal 225-reglen, kontanthjælpsloftet og den lavere integrationsydelse anspore folk til at komme i arbejde. Men for de fleste er kravet om, at de skal skaffe sig et arbejde umuligt at opfylde.

De nyliberale politikere lader som om kontanthjælpen og integrationsydelsen nærmest er en overdådig og ufortjent præmie til uværdige modtagere, der

ikke gider lave noget. Men det er ren sort propaganda.

Det er ikke nemt at få kontanthjælp. Som formanden for socialrådgiverne Majbritt Berlau forklarer, er helt op mod 90 procent af kontanthjælpsmodtagerne har fysiske og/eller psykiske helbredsproblemer som medvirkende årsager til, at de står uden for arbejdsmarkedet. Helbredsproblemerne dækker over fysiske lidelser som eksempelvis diskusprolapper, alkoholskader og gig, samt psykiske lidelser som depression, skizofreni, PTSD og ADHD. Hver fjerde kontanthjælpsmodtager i undersøgelsen har fysiske handicaps som spastiske lammelser og/eller kroniske fysiske sygdomme, eksempelvis hjerneskade.

Det er dem, de nyliberale politikere ikke bare vil tvinge til hvad som helst, men også til at skaffe arbejde, der ikke findes.

Modstanden mod de nyliberale nedskæringsreformer, der gør tilværelsen umulig for de fattigste, de syge og mest udsatte – mens de rigeste beriger sig lystigt – vokser overalt.

Den går fra lokale grupper af aktive, der rammes af nedskæringerne, til en voksende forståelse i sociale organisationer, ungdomsorganisationer og fagforeninger for, at der ikke bare må sættes en stopper for nye nedskæringer, men at de allerede besluttede skal bremses og rulles tilbage.

Presset nedefra har nu fået Socialdemokraterne, Radikale og SF til at meddele, at de vil se kritisk på deres egen tre år gamle førtidspensionsreform med de groteske og nedværdigende 'ressource-

forløb'. De kalder det nu 'rent galimatias' og 'kassetænkning' og sværger på, at det 'bestemt ikke (var) meningen. Vel var det så. Regeringerne ved hvad de gør.

Der er et grimt mål med at presse overførselsindkomsterne ned på og under eksistensminimum og dermed tvinge folk ud i elendighed og kriminalitet. Det er at presse reallønnen stadig længere nedad, at sænke arbejdernes og alle almindelige arbejdendes lønninger og indkomster. Lige præcis det er, hvad arbejdsgiverne og den nyliberale Euro-

pæiske Union vil, og som de danske EU-regeringer uanset farve arbejder flittigt for.

Fagtoppen har været medspiller i gennemførelsen af reformerne og i at forhindre udviklingen af modstand imod dem, især under den tidligere socialdemokratiske regering. Der ulmer et opgør med det.

Dansk Folkeparti, der forsøger at fremstille sig som blå bloks sociale samvittighed, gør sit bedste for at aflede opmærksomheden fra de katastrofer,

Løkke-regeringen udløser. Præcis det er hensigten med dets nye forslag om barbariske tiltag over for asylsøgere, som kommer lige nu, hvor de sociale protester er voksende. Som om fremmedhad løser sociale problemer.

Men protesterne mod den bevidste nyliberale fattigdomsskabelse vokser på alle niveauer. De må udvikles og blive endnu stærkere. De må markere sig kraftig ved demonstrationerne mod de kommunale nedskæringer over hele landet den 15. september og ved folketingets åbning den 4. oktober.

Hjort Frederiksen indrømmer:

Topskattelettelse giver ikke større produktivitet

Regeringens store plan er gennemførelsen af lettelse i skatten hos de højestlønnede. Men selv finansministeren må erkende, at de påståede effekter på 'arbejdsudbuddet' er ikke-målbare. Det forhindrer dog ikke regeringen i at fremture.

Både den tidligere S-SF-R-regering og den nuværende bygger deres økonomiske politik på at 'udvide arbejdsudbuddet'. Hvis blot folk arbejdede mere, ville produktiviteten i samfundet øges. De ser bort fra virkeligheden i det kapitalistiske samfund – at der er arbejdsløshed, fordi en øget produktion ikke vil kunne sælges med profit. Der er ledig arbejdskraft, men kapitalen har ikke brug for den.

Liberal Alliance og Venstre er gået til valg på, at eliten skal have det bedre. Hvorfor betale til social sikring og fælles velfærd, når man kan sikre sig en plads på det private hospital og har råd til at sende børnene i en børnehave, hvor pædagogerne har tid? De riges skat skal sættes ned, mens velfærden udraderes.

Regeringen forventes i sin 2025-plan at opstille en række fiktive forbedringer i økonomien, der skal få det til at se ud, som om der vil være råd til topskattelettelse. Men først kommer nedsættelsen af skatten; de øgede indtægter ligger langt ude i fremtiden – mellem 2020 og 2025.

Desuden fremsætter regeringen påstanden, at skattelettelse i sig selv vil forbedre økonomien. Logikken i dette er indbygget i statsapparatets særlige beregningsmetoder og bygger på den påstand, at lettelse i topskatten vil få 'danskerne' til at arbejde mere.

Hvem der vil betale for dette 'merarbejde', og hvor dets produkt skal afsættes, melder historien ikke noget om. Hvis der ikke er brug for en person mere til at yde denne type arbejde, er der heller ikke brug for ti personer, der arbejder fire timer mere om ugen.

En effekt kan være, at den højtlønnede arbejdskraft bliver billigere for arbejdsgiveren, fordi skattepengene vil finansiere en del af vedkommendes løn. Det vil dog næppe betyde større omsætning, blot større profit.

Nej, vi vil ikke arbejde mere

Hele filosofien bygger på, at 'arbejdsudbuddet' vil øges, at de højtlønnede vil arbejde mere. Men selv den psykologiske mekanisme i regnestykket – lysten til at arbejde mere – er nu faldet væk i ministeriets egne beregninger,

indrømmer finansministeren.

Hjort Frederiksen erkender nu, at der er:

"... uløste metodiske problemer og usikkerhed forbundet med måling af dynamiske effekter af skatteændringer" (svar til Folketingets finansudvalg).

Der er overhovedet ikke nogen dokumentation for den påståede samfunds-effekt. Det forhindrer ham dog ikke i at indregne dem i regeringens plan. Det ville tegne et skævt billede ikke at tage dem med – også selvom de ikke eksisterer, forklarer han.

"Selv om effekten på den offentlige saldo kan være begrænset, er det vigtigt at få belyst effekten på løn- og produktivitet af skattesænkninger."

Folketingets økonomer vurderer, at effekten skal sættes til at være mellem 0,0 og 0,1 %! Altså ingen effekt.

Kun den rene omfordelingspolitik til fordel for de rige står tilbage. Men en ærlig udmelding om, at man er de riges regering, kommer ikke på tale. Blå blok har lavet en regering, hvis mål er at give flere penge til dem, der har fra en halv million i årsindtægt og opefter, mens man halverer indtægten hos konstanthjælpsmodtagerne. Omfordelingen skal pakkes ind i samfundssind og påstande om øget produktivitet.

Ingen vej ud af depressionen:

G20-topmøde under øgede sociale spændinger

Efter krisen i 2008 befinder verdensøkonomien sig i en langvarig depression. G20-landenes 'vækstmedicin' har ikke virket. Årets møde foregik i Hangzhou i Kina og havde ingen løsninger – mens de sociale spændinger og arbejdernes utilfredshed vokser i alle landene.

Det kapitalistiske Kina – verdens næststørste økonomi – var vært for årets topmøde for 20 stormagter og økonomiske sværvægttere. De kom til topmødet med en frisk fiasko og masser af nye problemer. Deres plan for at få gang i den globale vækst fra 2014 er ikke lykkedes overhovedet. Verdensøkonomien slæber sig stadig af sted i en langtrukken depression. Men der blev ikke budt på nye fælles løsninger fra Hangzhou.

Krisen skærper alle det kapitalistiske og imperialistiske systems indbyggede modsætninger. Krige og krigstrusler forøges, spændinger mellem lande tager til, rovdriften på ressourcer bliver intensiveret – og mens den sociale polarisering øges og kløften mellem rige og fattige vokser, bliver de sociale spændinger også større.

Alle G20-lande har set større sociale protester og kraftigere modstand mod den førte nyliberale politik. Verdensøkonomiens nr. 1, USA, er igen ramt af omfattende protester fra den sorte befolkning og fra de 'fattige i arbejde' (working poor). Værtslandet Kina har i de seneste år, hvor den buldrende økonomi er skiftet til et meget langsommere gear, oplevet stærkt voksende uro.

Trods officiel optimisme er Kina fanget i en dyb kapitalistisk krise. Millioner af arbejdere er fyret, og lønningerne presses stadig længere ned. Den økonomiske vækst kunne i en årrække skabe forhåbninger om en bedre tilværelse, men disse håb er forsvundet med opbremsningen i væksten.

Enorme mængder af migrantarbejdere har forladt deres landsbyer for at søge jobs og penge i de hidtil hurtigt vok-

Den amerikanske og kinesiske præsident under G20-topmødet

sende industricentre. De rammes hårdt af brutal arbejdsgiverpolitik, og deres utilfredshed vokser. De begynder at organisere sig og protestere. Der er adskillige strejker hver eneste dag rundt om i Kina, og mange af dem slås hårdt ned af politi og mødes med repressalier.

Men mediernes rapporter hverken om den sociale uro eller om den kapitali-

verdensbegivenhed, der vil forandre historiens gang. Og Kina og præsident Xi Jinping er tiltænkt en hovedrolle.

Krisen og de voksende problemer forhindrede ikke Xi Jinping i at fremstille et glansbillede af Kina og den kinesiske udvikling og fremlægge sit bud på at reformere den kriseramte verdenskapitalisme. Talen udtrykker, at Kina vil tage nye skridt til at manifestere sig i det internationale selskab af imperialister.

Det kinesiske 'kommunistparti' fremstiller således stadig landets økonomiske system som socialistisk:

"At modernisere et stort land med en befolkning på mere end 1,3 milliarder er en opgave af en størrelsesorden, som aldrig før er blevet stillet i menneskeheds historie, og det betyder, at Kina må følge sin egen udviklingsvej (...) Vi har uddybet reformen og åbnet økonomien op mod omverdenen, banet nye veje og marcheret fremad og forankret og udviklet en socialisme med særlige kinesiske træk," sagde Xi Jinping.

Hvad angår den globale krise, må der ifølge Xi Jinping udvikles nye 'vækstmotorer' i form af en innovativ ver-

G20-topmøde

stiske krisens konsekvenser i Kina. Arbejderne ser ikke i dag det regerende 'kommunistiske' parti som et arbejderparti eller som et parti for den brede befolkning. Det er partiet for den nyrige elite, som er blevet dollarmillionærer og milliardærer med den forcerede kapitalistiske opbygning, i høj grad baseret på vestlige monopolers investeringer og udnyttelse af den billige kinesiske arbejdskraft.

Kina lagde stor vægt på G20-værtskabet og lod det ledsage af store og dyre festforanstaltninger, som om det var en

densøkonomi baseret på en ny runde af den tekniske og videnskabelige revolution.

Det er samme kurs og samme forudsætning, den kinesiske ledelse lægger til grund for den fortsatte reformpolitik, der skal gøre Kina til en global og aktiv økonomisk, politisk og militær stormagt.

Xi Jinping lover, at Kina planmæssigt vil løfte befolkningens formuer og levestandard – udvide middelklassen og løfte de fattigste op over fattigdomsgrænsen.

Hans tale henvendte sig således ikke kun til et internationalt publikum. Den blev som topmødet i øvrigt highlightet i alle de kinesiske medier.

På det globale plan udfoldede den ki-

nesiske præsident et billede af samarbejdende og ikke-konkurrerende nationale økonomier, der kunne få gang i ny vækst.

Det lyder forjættende, men når det kommer til stykket, er hans bud på at overvinde den globale økonomiske krise og stagnation ikke så nyt. Bortset fra snakken om innovative strategier er det kort fortalt 'vækst gennem mere frihandel'. Det er det samme som USA's, EU's og de øvrige imperialistmagters bud. De vil drage store fordele heraf på de svagere økonomiers og landes bekostning.

I kraftige vendinger advarede Xi mod national protektionisme – selvom det netop er det, USA og andre G20-lande beskylder Kina for, og som man med rette også kan beskyldte USA og EU for.

Ifølge den kinesiske præsident er erhvervslivet 'den vigtigste vækstmotor' (*'The business community is the main driver of growth'*).

Det vil Obama, Trump og Clinton gerne skrive under på. Det forandrer ikke noget ved, at depressionen fortsætter, og at der ikke er nogen reelle bud på, hvordan der kommer gang i den verdensøkonomiske vækst.

I Europa, Nordamerika, Latinamerika og overalt i verden kæmper befolkningerne mod den nyliberale økonomiske politik og slavebindende handelsaftaler som TTIP og CETA, og hvad de ellers hedder, som giver frie hænder til monopolerne og forarmer befolkningerne og nationerne. Det er G20-landenes vej. Og den er ikke bare dømt til at slå fejl, men også til at møde stadig stærkere modstand.

Nej til krig – Nej til NATO

Nordiska Fredssamtal i Degerfors

Det svenske tidsskrift og kulturfront "Folket i Bild" står bag det årlige møde "Nordiska Fredssamtal", der på femte år blev afholdt i Degerfors i Sverige fra d. 12.-14. august, med kræfter som bl.a. Jan Myrdal og Eva Myrdal i front. Det samler fredsfolk fra hele Norden til debat og udveksling.

Indgangsvinklen er antiimperialistisk, og dagene var koncentreret ind omkring NATO's oprustning, der inddrager de nordiske lande i en spiral af krigsforberedelser. Arrangementet var spækket med oplæg, samtaler deltagerne imellem og diskussioner om fredskampen i de nordiske lande.

Der var samlet utrolig stor viden og mange beretninger fra fredsbevægelsen på arrangementet i Degerfors, og de nedenstående eksempler er blot et mindre udpluk. Alle oplæg kan ses på video – find dem via kpnet.dk.

Emnerne spændte vidt, fra NATO's og USA-imperialismens overordnede strategi til en lang række delemner, der føl-

ger af denne. Tilsammen var det brikker, der tegner et billede af en yderst farlig situation, hvor det haster med at organisere et omfattende oplysningsarbejde og stærke protester mod de kræfter, der kynisk forbereder og gennemfører krige for verdensomspændende dominans.

Fredssamtalerne i Degerfors satte fokus på USA og dets militæralliance NATO, som i dag er den mest militariserede og mest aggressive magt på verdensplan i en verden af stridende kapitalinteresser. USA er en supermagt i krise, der stræber efter at blive global eneheriker og udnytter alle midler, fra økonomisk kontrol gennem handelsaftaler til militær dominans, aggression og angrebskrige. Det er en yderst farlig situation, hvor en gnist kan antænde en større krig, også på europæisk eller

nordisk grund.

Dagene var bygget op med fire temaer: Igangværende konflikter og krige, nordisk samarbejde for fred og alliancefrihed, fred og afspænding i Norden samt NATO og Norden/FN og folkeretten.

Sverige – nej til NATO

At inddrage og underlægge sig hele Norden som et springbræt til krig og oprustning er et væsentligt led i NATO's strategi, men et flertal i den svenske befolkning ønsker at bevare landets neutralitet og selvstændighed. Aktionsgruppen Nej til NATO har gennemført en langvarig og omfattende kampagne mod den såkaldte Världsaftale (Værtslandsaftale), der åbner Sverige for NATO-baser og øvelser. Aftalen blev vedtaget i det svenske parlament

denne sommer og betyder bl.a., at regeringens frit kan tage det næste skridt og tilslutte Sverige til NATO uden folkeafstemning.

Sverige er allerede dybt integreret i NATO's planer. Efter opløsningen af Sovjetunionen oprettede NATO det ekspansive aftalesystem 'Partnerskab for fred', hvor Sverige blev medlem, og Sverige har siden bl.a. deltaget i krigen i Afghanistan, i bombeangrebene på Libyen og nu i den USA-ledede koalition i Irak. Sverige har i stor stil stillet øvelsesområder til rådighed for NATO, der træner realistiske krigsscenarioer i de omfattende øvelsesområder i nord, og giver desuden plads til et centralt NATO-satellitsystem i den laplandske raketbase Esrange, der bl.a. styrer våbensystemer, som er bygget til at føre krig fra rummet. I området foregår der også tests af og øvelser med droner. Alle de nordiske lande deltager i stor stil i disse.

Satellitterne indsamler data til krigsførelse. Når Sydkoreas militær ønsker billeder af Nordkorea eller Israel ønsker billeder over Gaza, hentes de ned fra Esrange.

Centralt i Sverige – som i de andre nordiske lande – står spørgsmålet om atomvåben, som Värdslandsaftale og medlemskab vil åbne op for. Vil NATO's baser i Sverige juridisk blive betragtet som hørende under svensk lov eller under NATO's råderet? Vil et løfte om atomvåbenfrihed være en illusion? Afvisningen af medlemskab og opsigelsen af Värdslandsaftalen vil under alle omstændigheder være afgørende og står i centrum for Nej til NATO's arbejde.

Det giver ny forståelse i en dansk sammenhæng, når svenskerne skaber klarhed ved at sige *NATO = kommende krige*. Skal vi arbejde for fred, skal vi sige Nej til NATO.

Nej til NATO, der har fået nye grupper i en række byer og mobiliserer til at fortsætte kampen mod NATO, stifter en egentlig landsorganisation i løbet af efteråret. De brugte også Degerfors-mødet til at udveksle synspunkter omkring

grundlag, metoder og paroler. Deltagerne i kampagnen lægger stor vægt på at møde folk ansigt til ansigt og tage debatten – at 'face', som det hedder på svensk.

NATO på Gotland – at øve krig mod Rusland under realistiske forhold

Nye krigsøvelser er på vej. I 2017 planlægger NATO at holde øvelsen Aurora 17, den største militærøvelse på svensk grund i 20 år, med 16.000 deltagere. Den skal koncentrere sig omkring Göteborgs havn og Gotland. På Gotland ligger en nedlagt militær flyveplads, som NATO nu ønsker genåbnet. Gotland har nemlig det fortrin, ud over beliggenheden – at øens kyst til forveksling ligner den russiske kyst mod Den Finske Bugt. Dette har ført til en lokal protest med kobling til miljø-

Nordiske fredssamtaler

mæssige krav, da Gotlands sårbare natur vil være truet. Øen lider desuden af mangel på drikkevand.

Finland og fredskampen

Fra Finland hørte vi, hvordan Fredskämparna (Fredskæmperne) stædigt har fastholdt deres protester, selv om de ikke er mange i antal. Området Rovajärvi på 11.000 kvadratkilometer er Europas største militære øvelsesområde og strækker sig mod den russiske grænse. Her træner NATO realistiske krigsscenarioer, bl.a. brugen af kampfly. Fredskämparna siger Nej til udenlandske tropper på finsk jord og har gennemført aktioner og demonstrationer mod krigsøvelserne. Med sig i den historiske bagage har de nazisternes anvendelse af 'den brændte jords taktik', da de ved 2. verdenskrigs afslutning nægtede at overgive sig og først forlod det finske område efter at have nedbrændt en række landsbyer.

De nordiske lande og krigen

De nordiske lande har i de seneste år

været dybt inddraget i de USA-ledede krige og har spillet væsentlige roller i forberedelsesfaserne. Det gælder f.eks. kuppet i Ukraine og skabelsen af et 'oprør' internt i Syrien med formålet at vælte den syriske regering. I Sverige fik denne 'opposition' f.eks. støtte fra bistandspuljen.

Der spilles et voldsomt farligt spil med freden med flere eksisterende sprængfarlige konfliktområder. Vesten involverer sig konstant i krige og forberedelser til krige, der indeholder risikoen for at kunne udvikle sig videre til direkte konfrontation mellem stormagterne – med en indbygget risiko for brug af atomvåben.

Flere oplægsholdere var inde på spørgsmålet om at vinde kampen om 'fortællingen', og hvad dette betyder for muligheden for opbakningen til krigen. Vi står over for en massiv propaganda for at føre krig mod dagens fjender – den aggressive Putin, den bestialske Assad over for 'oppositionen' eller lige så bestialske ISIS mod 'vore vestlige værdier'. Fjendebillederne opbygges systematisk og kynisk for at forhindre oprør mod krigen.

Godt hjulpet af de politiske partier og kræfter, der eftersnakker denne propaganda.

Nej til at være lydig brik i NATO's krigsspil

Norden er udset til at være en vigtig brik i NATO's krigsforberedelser – som baseområde, lyttestation, øvelsesområde, økonomisk bidragsyder, opmarchområde mod Rusland og deltager i de amerikanske ledede krige. Stemningen på mødet i Degerfors var præget af en stærk bevidsthed om disse forhold og om nødvendigheden af at organisere fredskampen overalt – at finde effektive metoder til at samle en bevægelse, der kan stå op imod krigskræfterne.

Dette var blot et udpluk af Fredssamtalernes temaer og emner. Det kan anbefales at høre oplæggene, der findes på video. De kan findes via kpnet.dk. – søg på 'Degerfors'.

Danmark – et krigsførende NATO-land

Af Tine Spang Olsen, Stop Terrorkrigen – Ud af NATO

Oplæg på Nordiske Fredssamtal, Degerfors 12.-14. august 2016

Danmark har mange fællestræk med de øvrige nordiske lande, men også en del særtræk. Jeg skal prøve at undgå at komme for meget ind på det fælles nordiske, som Pål Steigan jo vil behandle, men helt kan det ikke undgås. Jeg vil tale om Danmarks krige og oprustning og Danmarks rolle i NATO, og endelig om den danske fredsbevægelse og fremtiden.

Danmark er karakteriseret ved at være et lille land med meget tætte relationer til USA. Vi er medlem af både NATO og EU og er i rigsfællesskab med Grønland. Vi er et land, der har deltaget i USA's og NATO's krige siden 1990'erne, og siden 2002 har vi været konstant krigsførende.

Den kritiske situation, vi lever i, gør det livsvigtigt, at vi i fredsbevægelsen gør NATOs oprustning og krigsforberedelser til et kernespørgsmål, for herfra kommer den største fare for krig og også faren for en tredje verdenskrig.

Spørgsmålet om NATO-medlemskabet har i mange år stort set været holdt ude af fredsbevægelsen, og da vi under fredsfestivalen i Århus i 2014 gik gennem byen med paroler som *Danmark ud af NATO!*, var det ikke sket i demonstrationer i mange år, men mange mennesker syntes, det var befriende.

Hvordan kom Danmark med i NATO i 1949 – påskekrisen

Jeg vil nu tage et lille spring i tiden tilbage til 1940'erne, fordi det der skete der siger en del om dansk politik.

Danmark blev trukket ind i NATO i 1949 ved et propaganda-kup.

Efter 2. verdenskrig var den danske befolkning ret positivt indstillet over for Sovjetunionen, og den udbredte holdning var, at Danmark burde være et neutralt land.

Man kan finde alle oplæg på youtube

Forhandlingerne om et forsvarssamarbejde i Norden var i gang efter et forslag fra Sverige om

Norden som en neutral blok. Men dette var ikke en del af USA's plan. Atlantpagten, det senere NATO, var på vej som en del af den kolde krig mod Sovjet.

Der blev udspremt vedholdende rygter om, at et kommende angreb på Danmark var på vej fra Sovjetunionen, og lige pludselig gik det hele meget hurtigt. Norge underskrev Atlantpagten, og kort tid efter gjorde Danmark det samme. Det nordiske samarbejde og neutraliteten var skrottet.

Som en af ministrene udtrykte det i Folketingsdebatten:

”Hvis vi ikke siger ja til indbydelsen fra de syv frie nationer, vil vores stilling være usikker, vi vil have isoleret os, og vi må være forberedt på en ny 9. april.”

Tilslutningen til NATO skete dog ikke uden modstand.

Det næste store spørgsmål kom til at dreje sig om atomvåben.

NATOs strategi var før som nu bygget på atomvåben, men modstanden har lige siden krigen været stor i Danmark, så derfor gennemførte man et decideret dobbeltspil. Nok også for at berolige Sovjetunionen.

Den socialdemokratiske regering gik i 1950-erne til valg på et ‘Danmark uden atomvåben’ og ‘frit for amerikanske tropper’. Men man modtog umiddelbart herefter raketter fra USA, der ude-

lukkende var bygget til at bære atomare sprænghoveder, og sammen med våbnene var de amerikanske soldater placeret tæt på i baserne i Tyskland.

NATO's strategi over for et forestillet sovjetisk angreb var at stoppe det ved at bombe i et bælte over Danmark. Man trænede ‘den brændte jords taktik’ i flyøvelser over landet, men regeringen indskærpede, at det skulle ske så højt oppe, at ingen blev opmærksomme på, hvad der foregik.

Grønland havde en særlig betydning for NATO – dengang som nu

Efter 2. verdenskrig blev Grønland gennem NATO gjort til et støttepunkt for den kolde krig med Thule Airbase, der blev udstyret med et meget avanceret radarsystem og også blev luftbase for fly. At disse fly bar atomvåben, var top-hemmeligt og blev først afsløret langt senere. Den danske statsminister Hans Hedtoft havde indgået aftalen i dybeste hemmelighed. Og USA fik rettigheder til den grønlandske undergrund og dets uran.

Officielt har den danske regering aldrig tilladt atomvåben på dansk territorium, så det blev en kæmpe skandale, da et amerikansk fly havarerede i 1968 med fire brintbomber om bord.

I dag har Grønland selvstyre, men Grønlands udenrigspolitik ligger stadig under Danmark og er dermed i hænderne på NATO og USA.

Gennem Grønland stiller Danmark nu et helt vanvittigt territorielt krav på undergrunden i Arktis på størrelse med Ruslands. Her er bl.a. store mineral- og olieforekomster, og området får større og større strategisk betydning, efterhånden som isen smelter.

Arktis bliver opprioriteret i fremtiden. Der skal investeres i satellitovervågning og i flere skibe, og så skal Grønland for første gang have sit eget

hjemmeværn inspireret af et canadisk "rangerkorps".

Danmarks krige

5. august kastede Danmark sine første bomber over Syrien. Vi har længe været en del af den coalition, der bomber i Irak. Og regeringen siger nu åbent, at det denne gang kan blive nødvendigt at dræbe civile i jagten på Islamisk Stat.

I Afrika har Danmark tropper i både Mali og Sydsudan, og Danmark er stadig en del af NATO's besættelsesmagt i Afghanistan.

I både Irak, Afghanistan og Libyen har Danmark været en ivrig krigsdeltager. I de to første krige med tropper på landjorden, senere først og fremmest med vores F16-bombefly og udsendte special-tropper.

Danmark gik i krig i Irak på en løgn og i strid med folkeretten, men i stedet for at blive stillet til ansvar kunne statsminister Anders Fogh Rasmussen fortsætte karrieren som generalsekretær for NATO. Og den planlagte kommission, der skulle have undersøgt krigen i Afghanistan og Irak, blev nedlagt sidste år, da den ny Venstreregering kom til magten. Det skete, kort før Anders Fogh Rasmussen skulle have været afhørt af kommissionen. I Danmark bliver der lukket helt af for en kritisk diskussion af krigen og deres følger.

Vreden var stor bredt i befolkningen, da kommissionen blev nedlagt, og som en reaktion på dette blev Tribunalforeningen dannet i januar i år under mottoet *Vi undersøger Danmarks krige, når Folketinget ikke vil*. Foreningen arbejder på at skabe et folkeligt tribunal.

Håndfæstning med USA

I maj måned op til NATO-topmødet mødtes de nordiske statsministre med Obama i Det Hvide Hus. Her underskrev de en håndfæstning med opbakning til USA's politik, og de lovede at fastholde Norden i et øget pres mod Rusland.

Ministrene kappedes om at være tættest

på hovedpersonen og få mest ros. Den danske statsminister Løkke Rasmussen mente bestemt, at han løb af med sejren.

Nordisk samarbejde skal ikke længere forstås som et alternativ til stormagtspolitik, men betyder her at samle Norden som en brik i NATOs oprustning. Håndfæstningen er skræmmende læsning, som bør studeres af alle.

Statsministrene gav håndslag på, at:

- de deler USA's verdensbillede og vil sætte sikkerhed og et stærkere militær i centrum.
- sikkerheden i verden er udfordret med Rusland som den aggressive part.
- NATO skal styrkes, sammen med 'sikkerheden' i Baltikum og et større nordisk militært samarbejde.
- Ukraines selvstændighed skal forsvares, og sanktionerne mod Rusland skal fastholdes, indtil Rusland opgiver sit krav på Krim.

Danmark i NATO

Allerede i januar blev der indgået en bilateral aftale mellem Danmark og Sverige om frit at kunne flyve med bevæbnede kampfly i det andet lands luftrum, og tilsvarende for flåden. "Det giver flere øjne og ører på Rusland," begrundede forsvarsminister Peter Christensen aftalen.

Danmarks oprustning

Vi nåede så frem til NATO-topmødet i juli måned, og her blev Danmark igen kritiseret af USA for at have et alt for lille militærbudget. Men man anerkendte, at pengene til gengæld bruges meget præcist til krigsdeltagelse og krigsforberedelser.

Og ser man på militærudgifter pr. indbygger, så ligger Danmark faktisk helt i top og bliver på verdensplan kun overgået af USA, Norge, Storbritannien og Frankrig.

Det blev slået fast på mødet, at Danmark sender tropper til Estland.

Som et vigtigt led i NATOs opmarch og aggression mod Rusland bliver der for første gang siden den kolde krig dannet faste NATO-baser i en linje fra de baltiske lande i nord til Polen og senere muligvis helt til Bulgarien i syd. En samlet front vendt mod Rusland.

Som svar på NATOs påstand om, at opmarchen skyldes russisk aggression mod Ukraine, taler landkortet sit tydelige sprog. Siden murens fald er en stribe af tidligere østlande blevet medlem af NATO.

Danmark sender soldater til Estland, og på NATO-topmødet i juli fordoblede Danmark antallet af soldater til 200 for at vise den gode vilje.

Danmark bygger her videre på de særlige imperialistiske traditioner i Baltikum. Det var her, Dannebrog ifølge legenden faldt ned fra himlen under korstogene i 1200-tallet. Også nazisterne lovede i sin tid den danske regering de baltiske lande som belønning for deres samarbejde under besættelsen.

Missilskjold og kampfly

På NATO-topmødet i 2014 annoncerede den daværende statsminister, socialdemokraten Helle Thorning-Schmidt, at Danmark tilslutter sig NATOs missilskjold.

Selvom missilskjoldet officielt skal beskytte mod angreb fra de såkaldte slynge-stater, er funktionen nok så meget at beskytte NATO-landene, så de selv får friheden til at affyre missiler uden at kunne rammes af gengældelse. Dette gør risikoen for krig og atomkrig i Europa betydeligt større.

I forbindelse med udmeldingen udtalte den russiske ambassadør, at Danmark kan blive mål for russiske atommissiler, hvis Danmark tilslutter sig NATOs missilskjold. Dette blev slået stort op i pressen og udlagt som en russisk atomtrussel mod Danmark, der gik verden rundt og blev stærkt fordømt af NATO

og brugt som et bevis på russisk aggression.

Går Danmark med i missilskjoldet, vil vi også på dette område tilhøre NATOs allermest krigsgale kerne, for kun få medlemslande deltager på nuværende tidspunkt.

Militærbudgettet skal nu sættes op – der skal være råd til nye kampfly.

Danmarks krige har i de senere år i høj grad været ført fra luften, og bl.a. derfor er spørgsmålet om nye kampfly så vigtigt.

Lige op til NATO's topmøde i juli blev det besluttet, at Danmark vælger at købe de amerikanske F35-kampfly. Det er fly, der er bygget til at ligge forrest i angreb bag fjendens linjer og til at bære atomvåben. Købet er dog ikke endeligt på plads.

Spørgsmålet om køb af nye kampfly har rejst en ret så omfattende protestbevægelse.

Kampagnen samler folk til modstand på to spørgsmål:

NEJ til dansk krigsdeltagelse og Brug pengene på velfærd frem for oprustning.

Der er ingen tvivl om, at antikrigsbevægelsen og velfærdskampen hører sammen, og denne kobling møder stor genklang.

Danmarks medlemskab af EU

Et særligt spørgsmål er blevet påtrængende at få med i den danske fredskamp, nemlig EU.

Den økonomiske union er på vej til at også at blive en militær union. På NATO-topmødet deltog EU's øverste ledelse, og der blev taget store beslutninger om et tæt samarbejde.

NATO og EU lægger op til en fremtidig militær arbejdsdeling, og på samme tid sker der nye udviklinger inden for EU selv.

I et nyt strategi-papir ruller EU en

Demonstration mod tilslutning til Atlantpagten i 1949

vision ud om unionen som militær stormagt. Sammen med NATO, men også med selvstændige ambitioner om magt og indflydelse i verden.

EU skal ikke længere kun bygge på 'blød magt', men tage militære midler i brug. Lande, der er parat til det, kan gå foran og begynde at koordinere deres militær og prioritere i fællesskab. Handelsaftaler som TTIP skal bruges parallelt med EU og NATO til at sikre økonomisk og politisk magt og er ikke uden grund blevet kaldt 'det økonomiske NATO'.

Ligesom NATO er EU ikke et 'fredens projekt', men et projekt for økonomisk og militær dominans og krig.

Hvad gør vi i fredsbevægelsen?

Det er vigtigt, at vi bliver en modvægt til krigspropagandaen, som kører på fuld kraft. Vi må kunne pege på, præcis hvor krigsfaren kommer fra. At NATO forbereder krig og ikke sikrer freden. At krigen ikke stopper terror, men kun skaber mere terror. Vi må samle en stor opinion, der siger STOP KRIGENE og tager fat om ondets rod.

Vi må gøre det klart, hvilken rolle vores land og de nordiske lande er tiltænkt. At Norden og Europa kan ende som krigsskueplads, og at denne krig kan blive en atomkrig.

Faren for atomkrig vil være et vigtigt

aspekt, der kan samle folk.

Spørgsmålet om NATO har altid været centralt i den antiimperialistiske del af fredsbevægelsen, men er i nogen grad blevet skubbet til side. Propagandaen for 'krigen mod terror' og nødvendigheden af krigen har været stærk og har været med til at frede NATO.

I fredsbevægelsen må vi også pege på, at terrorgrupperne ville have meget lille udbredelse, hvis ikke Vesten støttede dem aktivt med penge og træning for at bruge dem som påskud for at føre krig. Også Danmark har været aktiv i at starte borgerkrigen i Syrien gennem støtte til 'Syriens Venner'.

Opmærksomheden omkring Danmark som krigsførende land – og modstanden imod det – er helt sikkert i fremgang. En erfaring fra det sidste år er, at koblingen mellem den ødelæggelse af velfærden, der sker, mens man har råd til at investere i krig – som vi har gjort det i kampagnen mod nye kampfly – har fået stor opbakning og vinder megen genklang.

I forhold til jer i de andre nordiske lande vil det vil være rigtig positivt, om vi kan samarbejde om nogle fælles kampagner i fremtiden.

Ligesom I i Sverige og Finland fører en kamp for at undgå NATO-medlemskab og få opsagt aftalerne med NATO, må vi i Danmark få betydningen af medlemskabet af NATO sat på dagsorde-

nen og gå imod propagandaen om de 'nødvendige' krige. NATO er ikke en forsvarsalliance.

I det, der indtil for nylig hed "Stop Terrorkrigen", har vi netop taget konsekvensen og ændret vores navn til "Stop Terrorkrigen – Ud af NATO". Vi vil sætte fokus på konsekvenserne af vores medlemskab og arbejde på, at Danmark melder sig helt ud.

I Århus mod krig og Terror vil vi også have fokus på NATO, og vi tager den aktuelle NATO-oprustning op som tema på vores kommende fredsfestival, som ligger søndag d. 9. oktober. Her er I selvfølgelig alle meget velkomne.

2016 markerer 15 år med USA's uafbrudte terrorkrig – dette vil også blive markeret.

I de senere år har modstanden mod krigene ikke manifesteret sig i lige så store demonstrationer, som ved Irakkrigens start. Men der har i hele perioden været en stor opinion mod krigene og mod nye krigsinitiativer. Der har været mindre demonstrationer og mange gadefremstød mod dansk krigsdeltagelse. Opfattelsen er i høj grad, at krigene har været forkerte, og at ødelæggelsen af Irak og Syrien er skyld i de store flygtningestrømme.

Det er denne opinion, vi arbejder på at styrke og samle til manifestationer og debatter.

Som medlem af de krigsgale alliancer NATO og EU vil vi fortsat blive trukket ind i nye krige.

En retning og parole, der kan samle bredt i fredsbevægelsen og vise et alternativ, kunne være:

"For et selvstændigt og uafhængigt Danmark – fri af stormagtsalliancer"

Mistro

Jeg havde indtil sidste år fungeret som ungdomspædagog på et bosted i Valby. I en årrække nød jeg faktisk branchen, hvor jeg sammen med nogle fantastiske kollegaer havde rigtig mange succesoplevelser med de unge mennesker, hvoraf det lykkedes os at bringe et stort flertal af de unge ud i selvstændige boliger, i uddannelse eller på arbejdspladser.

Bevares; - det var hårdt arbejde, så det var ikke hver dag, hvor min mand skulle hjælpe mine arme ned, når jeg kom hjem. Jeg var oftest træt og meget træt – ikke mindst over bureaukratiet, som kun havde til formål at dokumentere bostedets fantastiske – langt fra virkelighedens verdens – tilbud til de unge.

Nuvel; - i forlængelse af krisen i 2008 trak kommunerne følehornene til sig. De nedprioriterede indsatsen for samfundets unge 'skæverter', som skulle stille sig tilfreds med meget mindre og derfor trukket ud af bostedet. Vores arbejdsgiver reducerede personalet, samtidig med at han tog et betydeligt 'hårdere' klientel ind. Vi var en hård kerne, der valgte at tage kampen op trods de nye, barske arbejdsforhold: Vi ville ikke svigte de i forvejen svigtede unge.

For 1½ år siden knækkede jeg for anden gang. Jeg løb ind i min depression nummer 2 i løbet af al for kort tid, og terapeuter belærte mig om, at jeg gang nummer 3 kunne bevirke livsvarige men! Min historie er så, at jeg efter endt sygdom måtte gå den tunge gang til a-kasse og jobcenter 1. september 2015 – altså for et år siden rundt regnet.

Jeg vil(le) så gerne fortsætte i branchen; men jeg får ofte ondt i maven, når jeg ser et stillingsopslag som ungdomspædagog, hvilket ikke ændrer ved, at jeg ind imellem søger indenfor branchen – eller rettere i de få stillingsopslag, hvor du er pakket ind i vat og bomuld. Derudover har jeg søgt et meget bredt udsnit af ufaglærte brancher i et meget stort geografisk område i Storkøbenhavn.

Jeg er kun 51 år gammel, så jeg har lagt megen energi i ansøgninger og er med stor forhåbning blevet kaldt til 2 samtaler – desværre med negativ udgang.

I det år jeg har haft titlen 'ledig', har jeg jævnligt frekventeret det lokale jobcenter. Det er en fast tradition, at man en halv time før mødet med sagsbehandleren skal afvikle *Joblounge* et visit. Normalt kan jeg sidde ugeneret og søge jobs på deres computere; men sådan skulle det ikke være sidst, hvilket var i starten af august.

Jeg fandt trygt hen til en ledig computer og var godt i gang med at orientere mig blandt de få arbejdsgivere, der i pressen får masser af plads til deres udsagn: "Vi mangler arbejdskraft". Pludselig afbrydes min koncentration af en mandsstemme bag mig:

- *Er der noget, jeg kan hjælpe dig med?* Den velmenende unge mand var jo ikke klar over, at jeg var grundig autodidakt i Joblounge's muligheder, hvorfor jeg venligt svarede:

- *Tusind tak; men jeg har styr på det.* Afværgelsen blev besvaret med et nyt spørgsmål:

- *Hvor lang tid har du været arbejdsløs?* Jeg oplyste om perioden på et år, hvorefter den unge man for alvor chokerede mig:

- *Så har du for alvor brug hjælp!* Min måben fik ham til at fortsætte:

- *Når du har været arbejdsløs i så lang tid, så har du da for alvor brug for hjælp.*

- *Jeg har været på et intensivt job-søgningskursus.*

- *Så søger du ikke bredt nok.*

- *Jeg søger alle brancher overalt i Storkøbenhavn.*

- *Hvis du virkelig vil have arbejde, så havde du fået det!* Det var dråben. Jeg blev vred:

- *Hvordan kan du tillade dig at tale sådan til os. Tror du, det er for sjov, vi er her?*

Mine øjenæbler surfede hurtigt loungen, og konstaterede stor sympati for udtalelsen fra de andre ledige.

Lillian

Stop Løkke og Co! Væk med 2025-Plan og Finanslov 2017!

Folketingets åbning 4. oktober København
Tirsdag den 4. oktober kl. 8:00 - 20:00
HELE DAGEN PROTEST PÅ SLOTSPLADSEN

Vi er mange grupper og organisationer der demonstrerer til Folketingets åbning den 4. oktober.

Vi kæmper for fred, velfærd, lighed og ægte demokrati.

Protester mod regeringens politik – krav til Folketinget

Unge, studerende, fredsfolk & krigsmodstandere, faglige, EU-TTIP/CETA modstand, systemkritikere, mod fattigdom og nedskæringer, for mennesket. Mange er gået sammen om en fælles protest ved Folketingets åbning.

TID TIL FRED – aktiv mod krig
arrangerer program på scenen mellem 14 – 15.

Indtil videre er der aftaler med Kunstnere for fred, Nej tak til nye kampfly og Boykot Israel om taler og med Arne Würgler og Fakiren, hip-hop band om musik.

16.30-19 står Bekæmp fattigdom NU for demo'en på Slotspladsen

I indkaldelsen hedder det: Bekæmp Fattigdom NU nægter at lade magthaverne spille os ud mod hinanden. Vi bliver alle

Protest til Folketingets åbning

#4.OKT

ALLE PÅ GADEN

#Fred #Velfærd #Lighed #ÆgteDemokrati

ramt af politikernes vanvittige nedskæringsræs, uanset om vi er på kontanthjælp, studerende, flygtninge, eller faldet ud af dagpengesystemet. Et nedskæringsræs som vel at mærke kun rammer os på bunden. De rigeste er kun blevet endnu rigere under finanskrisen. Og skattelettelser er åbenbart nøglen for at få de rige til at yde mere. De fattige får kun pisk og

trusler som incitament.

Diverse organisationer, NGO'er, boligforeninger mm har raset mod det "moderne kontanthjælpsloft", 225 timers regel og integrationsydelsen. Masser af fagfolk har peget på, at disse love vil betyde massiv fattigdom, folk der bliver smidt ud af hus og hjem og ikke mindst børn, der vil vokse op i stor fattigdom.

Både flygtninge og etniske danskere bliver ligeledes sat på en fuldstændig utilstrækkelig såkaldt "integrationsydelse", som man hverken kan leve eller dø af, og det er meget svært at se hvor overskuddet til at falde til eller på anden måde at hjælpe sig selv, skulle komme fra, når man dagligt skal kæmpe for at mætte sin families munde.

Forskning fortæller os, at de mest vel fungerende samfund er præget af en stor grad af lighed og retfærdighed. Forskning fortæller os, at børn der vokser op i fattigdom, har en væsentligt dårligere chance for at klare sig godt i livet. Og vi behøver slet ikke forskning for at kunne regne ud, at det vil medføre mere kriminalitet, øget prostitution, mere sygdom etc at gøre folk fattige og magtesløse.

Derfor indkalder vi til protest til folketingets åbning:

- Vi vil have velfærd
- Vi siger nej til fattigdom
- Vi vil have politikere, der behandler folk anstændigt
- Vi vil have ordentlige livsvilkår
- Og vi vil have det nu

Talere: Forkvinde for Dansk Socialrådgiverforening Majbrit Berlau, Line Lazarus, Kronisk syg medborger på kontanthjælp, Lisbeth Zornig Andersen, Huset Zornig, Fawaz T Alzatto, syrisk flygtning, Rune Engelbreth Larsen, forfatter og idéhistoriker, Steen Rosenquist, formand for de hjemløses landsorganisation, SAND

Konferenciers: Anne Marie Helger og Tanja Zabell

Musik og underholdning: Nukåka Co-stor-Waldau, Sananda Solaris, Peter Ingemann, Tømrer Claus og Erik Clausen

Se mere om de forskellige events i løbet af dagen på facebook "Protest til folketingets åbning":

facebook.com/Protest-til-Folketingets-åbning-890521241052097/

Stop milliardnedskæringer på uddannelse og SU!
Uddannelsesalliancen: Demo 13. oktober 2016 kl. 16
Århus – Odense – Aalborg – København

Venstre foreslog sidste år at skære 8,7 mia. på vores uddannelser. Milliardnedskæringerne blev vedtaget for år 2016, og har allerede betydet store kvalitetsforringelser i hele uddannelsessystemet og fyringsrunder blandt undervisere. Politikerne burde have højere ambitioner for kvaliteten i vores uddannelser end det.

Finansloven skal forhandles igen i år, og der er for 2017 også lagt op til store nedskæringer. Derudover foreslår Venstre at skære yderligere ned i deres 2025-plan, nemlig på SU'en. I Uddannelsesalliancen gik vi sidste år sammen på tværs af en bred række organisationer for at sige fra over for nedskæringerne.

Uddannelsesalliancen kæmper for tre mål:

- Stop milliardnedskæringer på uddannelse
- Hæv kvaliteten
- Bevar SU'en

Nedskæringerne var ikke en god idé sidste år, og det er de heller ikke i år! I Uddannelsesalliancen vil vi nemlig være ambitiøse på vores uddannelsessystems vegne, og det bør Venstre også være – det kræver, at man prioriterer midlerne til det!

facebook.com/uddannelsesalliancen

Efterspil for Christiania: Fri hash på dagsordenen

Christianitterne tog sagen i egen hånd og ryddede Pusher Street oven på skudene mod politiet og en mediestorm, der holdt fristaden ansvarlig. Debatten om legalisering af marihuana er blussende kraftigt op.

Christianitternes rydning af Pusher Street er et klart signal om, at det ikke er fristaden, der står bag hashhandelen eller tjener på den. Symbolsk anbragte de en af de lukkede hashboder foran Christiansborg: Problemet er politisk.

Christianitterne vil have andre ting end hash som attraktion i den nu forhenværende pushergade. Men de har også en forhåbning om, at en legalisering af marihuana kan føre til, at hashcafeer lovligt kan vende tilbage til fristaden, og at den kan bevare sit gode image rundt om i verden.

Næst efter Den lille havfrue er Christiania faktisk Københavns største turistattraktion.

I årevis er det lykkedes christianitterne ved aftaler med pusherne at holde salget af hårde stoffer væk fra Christiania. Det har været en rigtig samfundsnyttig gerning. Men politichikane og stadig stærkere bandekontrol med hashhandelen har skabt en uholdbar situation.

Skudepisoden og rydningen af Pusher Street gør holdningen til hash- og narkotikapolitikken til et akut spørgsmål og noget andet end et politianliggende, der kører i samme dårlige spor. Både politikere og politi ved, at hashhandelen lukket ude fra Christiania vil flytte til andre kvarterer i København og sprede sig endnu mere ud over landet.

Hashhandelen på Christiania har også været en bekvem måde at 'isolere' problemet og gøre christianitterne til syndebukke.

Fri hash: Legaliser marihuana

Mens brugen af hård narkotika har været stagnerende, og ifølge det kriminal-

Legaliser cannabis

præventive råd har det været faldende blandt unge, er brugen af marihuana vokset i hele befolkningen. Det betragtes af de fleste som et nydelsesmiddel på linje med alkohol. På globalt plan er hash næst efter alkohol det mest anvendte nydelses-/rusmiddel.

Et flertal af danskerne vil legalisere hashen, mens et stort folketingsflertal er imod. Den seneste Gallup-måling herom fra slutningen af juni taler et klart sprog.

Endnu flere vil legalisere hash til medicinsk brug. De positive virkninger i den sammenhæng er veldokumenterede.

Regeringen er imod. Den kender kun ét middel mod problemer af enhver art: mere politi og strengere straffe. For regeringen har narkospørgsmålet ikke mindst været et spørgsmål om at lukke Christiania.

I mange lande er man kommet til den erkendelse, at narkoproblemer ikke løses med en 'krig mod narko'. Den er slået fejl over det hele, selvom den har været en topprioritet hos amerikanske præsidenter. Den har ført til, at alle narkotika forskelsløst er slået over én kam. Men militær, politi og hårde straffe skaber simpelthen flere problemer uden at komme narko eller profitabel narkokriminalitet til livs.

Det har ført til, at flere og flere lande har legaliseret hash eller har gjort hash lovlig til medicinsk brug.

Måske Christianias drøm om 'coffee-hops' med fri hash à la Amsterdam alligevel ikke er så langt væk igen.

Kommunistisk samlermani?

Af K. Dalgaard

Debat: Oktoberrevolutionen 100 år 2017 – og vejen til ét stærkt kommunistisk parti i Danmark

Man kan samle på mange ting, sten, frimærker, Pokemon og en masse andet. I Danmark er der fire partier, der kalder sig kommunister: Arbejderpartiet Kommunisterne (APK), Danmarks Kommunistiske Parti (DKP), Kommunistisk Parti i Danmark (KPd) og Kommunistisk Parti (KP). Sidstnævnte, KP, har gjort det til sin levevej at være dem, der snarrådigt ved, at kommunister skal samles i ét parti.

Bevares. Kommunisten bør samles, og en kommunist er aktiv i det kommunistiske parti. Men snart 20 år efter splittelsen af DKP/ML og snart 100 år efter Oktoberrevolutionens sejr i Rusland er der nogle spørgsmål, der må studeres, såfremt en samling er på tale.

1. Hvad er et kommunistisk parti?

Et kommunistisk parti er et parti, der er kommunistisk og revolutionært af gavn, ikke blot af navn. Enhver kan stifte et parti og kalde det kommunistisk og opfordre til, at andre, der kalder sig kommunister, slutter op om netop dette parti.

I optakten til revolutionen i Rusland fandtes masser af partier, der af navn var både sociale og revolutionære. Det gik imidlertid sådan, at det var Lenins parti, som i 1917 ledede denne første succesrige socialistiske revolution i historien.

Først og fremmest gik det sådan, fordi det parti havde en revolutionær strategi.

Ideer som ”antimonopolistisk demokrati” og andre typer overgange til socialisme, der i dag er udbredte i DKP, KPd og KP, havde intet hjem i Lenins parti. Lignende ideer om samarbejde med klassefjenden, opgivelse af revolutionen(!) og andre kompromiser eksisterede der til gengæld flere af i de

andre af periodens partier.

Hele tiden med den sejrige Oktoberrevolution og første verdenskrig som optakt er et skisma i den internationale arbejderbevægelse.

Debat: Et stærkt revolutionært parti

I det russiske parti vandt den revolutionære del af partiet flertallet i årtierne efter århundredeskiftet. Bolsjevikkerne, der netop betyder flertal, holdt fast i en revolutionær teori og afviste de småborgerlige ideer i klassekampen. I Tyskland og andre vesteuropæiske lande gik det omvendt. Det internationalt betydende tyske parti støttede op til første verdenskrig en militær oprustning i fædrelandets navn, og årevis med europæiske skyttegrave fulgte.

Spørgsmålet om revolution eller reformisme er altså ikke bare af betydning for revolutionens sejr, men også graden af borgerskabets reaktionære udvikling.

Spørgsmålet om, hvad et kommunistisk parti er, om det er et revolutionært parti eller et revisionistisk og derved reformistisk parti – såvel i teori som i praksis – er altafgørende, og der kan dårligt bruges for meget tid på at studere indholdet af et kommunistisk parti.

Den fra KP gentagne råben om ”Samling af kommunister” og den evige sandhed ”Sammen er vi stærke” bliver til hult hykleri, og ellers rigtige sætninger bliver gjort til skadelige floskler.

Kan en samling af personer, der kalder sig kommunister, men som afviser revolutionen, være en samling af kommunister? Nej, det kan allerhøjst blive en samling af samlere, som for borgerskabet udgør en cirka lige så stor trussel som en klub af frimærkesamlere, der specialiserer sig i sovjetiske frimærker og efter humør inkluderer cubanske, nordkoreanske eller venezuelanske frimærker i den socialistiske samling.

Til gengæld udgør det projekt for den kommunistiske bevægelse en trussel om yderligere forvirring. Forvirring om, hvad et kommunistisk parti er, og en trussel om yderligere fastholdelse og udbredelse af reformistisk strategi.

Det kommunistiske parti er netop defineret ved indhold over form, ved at indholdet dikterer formen i det indbyrdes dialektiske forhold. Ved at formen underbygger indholdet, ved at partiet underbygger politikken, når partiet har besluttet den. Ved at partiets form, som f.eks. partiets struktur og partilovene, er dannet af en revolutionær strategi.

2. Et kadreparti eller et masseparti?

Dette spørgsmål har været rejst flere gange i flere partier i flere lande. Det hænger på mange måder sammen med det første spørgsmål og har rod i samme problemstilling, men det må stadig besvares særskilt.

”Masseparti” er igen en af parolerne fra KP gennem små 20 år. Ikke mindst formand Jørgen Petersen er fortalende for den ide. ”Masser af parti” eller ”Masser af partikammerater” lyder jo tillokkende, og den type af fortolkning kan der dårligt tales imod.

Når parolen ”Masseparti” rejses konkret, er der imidlertid tale om demagogi. Den besnærende tanke om flere skuldre til at bære vægten i partiet bruges til at nedbryde de revolutionære principper og til at afvise de krav, som et kommunistisk parti stiller sine medlemmer.

Det parti, som gennemførte revolutionen i Rusland, var et kadreparti. Et parti, der krævede af sine medlemmer, at de var aktive og arbejdede for partiets politik. Det kommunistiske parti kan ikke leve med passive medlemmer, der henfalder til diverse borgerlig tankegods, uanset hvorvidt disse medlemmer betaler kontingent eller pynter på en medlems-statistik.

Opgaven for en kommunist er ikke at bygge et luftigt masseparti, der langsomt eller hurtigt udvandes politisk, uanset om medlemstallet pyntes eller ej.

Opgaven for en kommunist er at opbygge et stærkt kadreparti, der til stadighed søger at udvide sin medlemsskare i overensstemmelse med forholdene. Et parti, som uden undtagelse vil opleve såvel medlemsmæssige fremgange såvel som tilbagegange, så længe partiet opererer under kapitalismen.

Det kommunistiske parti er ikke immun for de økonomiske og politiske bølger, der skyller hen over det kapitalistiske samfund, og det vil påvirkes af disse. Prøvelsen for partiet er at navigere bevidst gennem flod og ebbe, og gennem storme og uden om vraggods fra andres forlis.

3. Hvad er erfaringerne med disse samlinger og massepartiet gennem 20 år?

Ved siden af de mere teoretiske spørgsmål er det relevant at forholde sig til dette spørgsmål. Det er relevant, fordi KP's ledelse nu i 20 år har stukket blår i øjnene på sit eget parti, den kommunistiske bevægelse og den del af arbejderklassen, der søger og mangler et stærkt parti.

I 1997 undergravede en klike i ledelsen af det hedengangne Danmarks Kommunistiske Parti – Marxister-Leninister (DKP/ML) den daværende formand for partiet samt flere andre, og ikke mindst den revolutionære linje. Massepartiet erklæredes, og alle kommunister skulle samles.

Første skridt mod samling og masseparti var en splittelse af DKP/ML og en markant afskalning af dygtige og erfarne partikammerater – i samlingens navn.

Hvor liberal og åben KP's ledelse end udlægger samlingsbestrebelsen, er der altså nogle, der ikke er velkomne, og som til dato ikke har adgang til Arbejderens spalter.

Hvor oprigtig KP's ledelse end kan lyde, bør omstændighederne ved de første skridt undersøges af dem, der ønsker en samling – inklusive det konspirerende ledelses-spil, som foregik ved splittelsen af DKP/ML.

Efter disse manøvrer udrensedes partiets historie, og kendsgerninger blev gemt væk i arkiver, som ikke lægges frem. Hvor er DKP/ML's historie? Er der et teoretisk opgør med DKP/ML's strategi? Alt er usagt og gemt væk under et falsk banner, der hedder ’samling’.

Senere bejledes stærkt til KPId. Disse samlingsbestrebelse førte til splittelsen af KPId, og gruppen, der forlod KPId, dannede gruppen, der slet og ret hed ”Kommunistisk Samling”(KS).

Forløbet bød ikke på en åben selvansøgelse hos de tidligere DKP/ML'ere. Alligevel lykkedes det at skabe en enhed på et grundlag, som kunne accepteres af revisionisterne i KS.

Forskellige personspørgsmål og histo-

risk nag synes at have spillet en betydelig rolle i forhold til, hvem der gjorde hvad i situationen, og en politisk debat var svær at ane.

Det til trods var KS' tilslutning til KP et eksplicit udtryk for, at de tidligere DKP/ML-ledere var gået over på et revisionistisk grundlag.

KS sluttede sig til KP, men en afskalning fortsatte af flere grunde i KP. Der var efter denne samling lige så mange partier som forinden, og KP blødte stadig medlemmer.

Siden har Jørgen Petersen som formand og en skrumpende del af tidligere DKP/ML'ere i ledelsen fortsat flirtet med såvel DKP og som resten af KPId og løbende rejst parolen om samling – underforstået at disse partier skulle rykke til KP.

Snart har flirten været med DKP, snart med KPId, snart dem begge, og et langvarigt tand-udtrækkende spil uden nogen synlig politisk substans har været første punkt på KP's ledelses dagsorden i to årtier.

For nylig er KPId's nuværende formand, Arne Cheller, blevet lun på KP, og der skal være tale om en ny samling.

Arne Cheller har ellers tidligere været imod en sådan samling og været bekymret for de tidligere DKP/ML'eres tidligere holdninger.

KP på den anden side er efterhånden så udvandet, og partiprojektet samt Arbejderen bundet så stramt op om omkring ”samling”, at der ikke længere eksisterer meget valg. Partiet, der råbte samling igen og igen, har løbende tabt medlemmer. Især de unge kræfter, men det begrænser sig ikke hertil, og partiet er blevet fanget af sin egen strategi.

4. Hvilke andre spørgsmål må rejses?

I det seneste nummer af Skub (Skub august, side 26) rejser Birgit Unnerup (BiU) nogle af de spørgsmål, der må besvares.

De kan ikke alle gennemgås i denne

artikel, men de er alle gode bud på spørgsmål, som bør debatteres for at afklare de reelle uenigheder partierne imellem.

Et forsøg på at undgå disse spørgsmål dækker kun over politisk dobbeltspil og en art af principløs samlings-opportunisme.

Det første spørgsmål, BiU rejser, handler om Enhedslisten og dobbelt medlemskab. APK har ved nogle folkevalgsvalg siden sin stiftelse opfordret til at stemme på 'modstandere af krig og EU'.

Ved de seneste valg, efter Enhedslistens støtte til Libyen-krigen og andre militære operationer, samt Enhedslistens stabile højredrejning og alibi for socialdemokratiske regeringer, har APK opfordret til at stemme blankt eller på lokalt udpegede kandidater.

Dobbelt medlemskab er ikke en mulighed. Ikke på grund af loyalitetsgrunde, som BiU debatterer i sin artikel, men derimod af politiske årsager.

Strategisk må det også påpeges, at rollen som halehæng ikke kan være et kommunistisk partis opgave. Rollen som halehæng til Enhedslisten, der selv er et halehæng til Socialdemokratiet og derigennem kapitalismens halehæng og alibi, er ikke en rolle, der frister den revolutionære.

BiU rejser spørgsmål om, hvilke lande der opfattes som socialistiske, både før og nu.

Denne debat, som kan være definerende for, hvad socialisme er, er grundlæggende for, hvad et kommunistisk parti arbejder for.

Af BiU rejses det faktisk i flere omgange med forskellige indgangsvinkler, der alle er inkluderet i spørgsmålet: Hvad er socialisme?

En konference eller lignende form for åbent møde, der debatterer de spørgsmål, der rejses i den nærværende artikel, samt de spørgsmål, som BiU rejser i sin artikel, vil være gavnlig og

for alvor være en del af en afklaring af uenigheder.

5. Hvad så?

Det er det mest relevante spørgsmål for de kræfter, som har genkendt den reformistiske limpind. Både den 100-årige limpind hos de reformister, der afviste revolutionen og valgte krigen i de første årtier af det forrige århundrede, og den 20-årige limpind hos de tidligere DKP/ML-ledere.

Det er et faktum, at APK fastholder en revolutionær strategi og bevidst holdes på afstand af diskussioner om et kommunistisk parti. Dette sker ved udelukkelse fra Arbejderens spalter, samt ved at APK's holdninger og kritik kraftigt søges ignoreret, på linje med den revolutionære teori af Lenin, der banede vejen for socialismen i 1917.

Det er også et faktum, at der findes flere kommunister og bevidste arbejdere, som enten er partiløse eller er medlemmer af partier, som er baseret på revisionistisk og derved reformistisk grund.

For reelt at styrke den kommunistiske bevægelse må der søges dannet fora for en reel debat om kommunistisk teori og praksis.

For reelt at styrke den revolutionære og progressive bevægelse må der søges dannet fora for en reel debat om bevægelsens politiske opgaver.

Der må tages skridt til, at disse fora på sigt kan udgøre en kerne i en enhedsfronts-bestræbelse, uagtet hvilke partier deltagerne ellers er medlem af.

En sådan bestræbelse vil være af reel betydning for klassekampens udvikling, i modsætning til mekaniske sammenlægninger af partier, eller rettere dele af partier.

En sådan politisk kampbestræbelse vil være levende og et udtryk for ægte kommunistisk politik.

K. Dalgaard er forfatter og redaktør af KPnetTV, medlem af Arbejderpartiet Kommunisterne.

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med i det ny
kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet -
hver dag

KPnetavisen Facebook forum
Twitter @kpnetdk

Deltag på kpnet.dk/blogs

KPnetTV og KPnetTV2
Reportager fra gaden på youtube

Tegn abonnement på
månedssbladet
Kommunistisk Politik

Abonnementspriser 2016
Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.
Institutioner
1 år 600 kr.

STØT Kommunistisk Politik
på Oktobers konto:
Bankkonto
1551 - 166 34 271
eller
Giro 1-663-4271

kontakt: 50 55 99 30
kompol@apk2000.dk

Fokus på CETA: Vil lukke TTIP ind ad bagdøren

Forhandlingerne om handels- og investeringsaftalen TTIP træder vande, mens CETA-aftalen mellem EU og Canada bliver forsøgt kuppet igennem. Aftalerne er to sider af samme sag. CETA fortjener stor opmærksomhed og modstand, nu hvor EU forsøger at lave en lyn-gennemførelse og med CETA som murbrækker bane vejen for både TTIP og TISA

”Forhandlingerne om TTIP er brudt sammen,” har vi i den seneste tid hørt fra politikere fra Tyskland, Frankrig og Østrig. Ingen tvivl om, at gennemførelsen af den ekstreme aftale, der sætter kapitalen i førertrøjen i forhold til fremtidig lovgivning, har mødt betragtelig modstand, der har forsinket og stadig forsinker gennemførelsen. Men aftalen er næppe gravlagt eller opgivet endnu, og imens forsøger EU at presse CETA-aftalen mellem EU og Canada igennem. Det er en aftale med samme indhold, der vil kunne fungere som en murbrækker for TTIP.

I USA nås vedtagelsen af TTIP ikke i Obamas præsidentperiode, selvom det er den officielle deadline, og begge præsidentkandidater er gået til valg på modstand mod den lignende aftale TTP, som USA forhandler med Canada, Mexico, Peru, Chile, Brunei, Singapore, New Zealand, Australien, Vietnam og Malaysia.

TTP vækker stor modstand i USA, særligt fordi den vil betyde, at endnu flere industriarbejdspladser vil blive flyttet til lande med billig arbejdskraft. Donald Trump vinder arbejderstemmer på et nej til TTP, og Hillary Clinton har måttet neddæmpe sin begejstring og udtaler sig for tiden skeptisk i forhold til aftalen.

Det tegner til, at tempoet i handels- og investeringsaftalerne holdes neddæmpet til efter præsidentvalget. I en tilsvarende knibe er europæiske politikere i de lande, hvor modstanden virkelig har manifesteret sig, lande som bl.a. Tyskland og Frankrig, der begge har parlamentsvalg i 2017.

I Tyskland alene har næsten 1,7 millioner mennesker skrevet under mod TTIP, og demonstrationer med samme budskab har talt hundredtusinder af mennesker. Belgien, Rumænien og Bulgarien har erklæret, at de ikke kan ratificere CETA i sin nuværende form, mens Grækenland og Polen forlanger mindre ændringer. Østrig erklærer sig ligeledes skeptisk til både CETA og TTIP.

TTIP/CETA

I både Tyskland og Frankrig holdes der parlamentsvalg i 2017, og mens politikerne går på listefodder i forhold til folkestemningen, bliver der lagt pres på de tyske socialdemokrater i SPD, der er splittet omkring spørgsmålet og skal tage stilling på et partikonvent i september.

Den 17. september afholdes der demonstrationer i syv tyske storbyer mod både TTIP og CETA. Og imens samler man underskrifter i Tyskland for et Nej til CETA, der afleveres til Forfatningsdomstolen. CETA vil betyde, at Tyskland afgiver suverænitet, og kravet lyder, at domstolen træffer en afgørelse, der vil skrotte aftalen. 125.000 underskrifter er afleveret på nuværende tidspunkt. I Danmark rejses tilsvarende et

krav om en folkeafstemning.

CETA er blevet forhandlet i skyggen af TTIP, men med det samme indhold. Forhandlingerne er afsluttet mellem EU og Canada, og ISDS-mekanismen, der giver firmaer ret til at sagsøge lande, hvis de mener, deres profit bliver formindsket af lovgivningen, er medtaget. CETA-aftalen fratager landene suverænitet over deres egen lovgivning, som TTIP også vil gøre det.

EU-Kommissionen måtte meget mod sin vilje acceptere, at medlemslandene har ret til at tage stilling til CETA, men har ikke svaret på, hvad der sker, hvis et eller flere lande viser sig at forkaste aftalen. De har valgt modellen 'tag, hvad du vil, og spørg senere'. Så snart CETA er ekspederet gennem EU-Parlamentet, vil aftalen blive sat midlertidigt i kraft, selvom medlemslandene ikke har nået at tage stilling. CETA's regler vil blive lagt ned over hele EU uden at være godkendt.

I løbet af efteråret forventes det, at EU afslutter vedtagelsen af CETA, hvorefter aftalen sendes ud i de enkelte lande til godkendelse eller forkastelse. Uanset hvad ønsker EU-Kommissionen at lade CETA træde i kraft fra årsskiftet.

Det haster at få debatten op i gear i Danmark, inden det danske folketings skal tage stilling til CETA.

Opretter 'bufferzone' med amerikansk støtte

Tyrkisk aggression mod Syrien

Den tyrkiske aggression mod Syrien, med en militær offensiv med tanks og landtropper foruden fly, finder sted med amerikansk støtte. Det er en ulovlig invasion, i skærende modstrid med folkeretten. Den fordømmes ikke bare af den syriske regering, men også af de progressive kræfter i Tyrkiet og verden over. De kræver tyrkisk tilbagetrækning og stop for al imperialistisk indblanding.

Det krigshærgede Syrien er et offer for et såkaldt 'oprør', som er støttet af reaktionære arabiske stater med Saudi-Arabien i spidsen, af Tyrkiet, USA og NATO. Nu er Tyrkiet gået direkte militært ind i konflikten på landjorden.

Situationen i landet er blevet endnu mere tilspidset, og spændingerne mellem imperialistmagterne og de regionale magter, der har blandet sig, er vokset yderligere. Den massive tyrkiske militære invasion og USA's meddelelse om, at man fremover vil nedskyde russiske eller syriske regeringsfly, der måtte bombe amerikansk støttede 'oprørsstyrker', er varsler om nye farlige udviklinger.

Krigen i Syrien er en farlig international konflikt, som fortsætter og puster til den brand i Mellemøsten, som USA antændte med invasionerne i Afghanistan, Irak og Libyen. Det er et bål, som gør Syrien til et af arnestederne for en verdensbrand.

Tyrkiets rolle

Tyrkiet har spillet en hovedrolle i konflikten i Syrien og 'oprøret' mod det lovligt valgte og internationalt anerkendte Assad-styre. Den autoritære præsident Erdogan har intentioner om at gøre Tyrkiet til en regional stormagt, der kontrollerer udviklingen i Mellemøsten. Tyrkiet har haft et mål om at vælte Assad og har givet fri og sikker passage til diverse oprørsstyrker, og ikke mindst IS. Det vil sige for det meste til udenlandske lejesoldater.

En hovedprioritet for Tyrkiet har samtidig været at svække kurderne i det nordlige Syrien og forhindre deres regionale autonomi. Tyrkiet betragter det kurdiske YPG, som er en stærk militær kraft i det nordlige Syrien i kampen mod Islamisk Stat, som en forlænget arm for 'hovedfjenden' PKK. Men YPG er blevet understøttet af USA, der har vundet stadig større indflydelse. Amerikansk flystøtte og anden militær støtte er ikke gratis.

Erdogan i Syrien

USA og 'krigen mod Islamisk Stat'

USA har opflammet 'oprøret' mod Assad på alle måder, men har ikke været en direkte militær intervention på landjorden. Det tilsigtede regimeskifte skulle betyde, at islamistiske kræfter kom til at spille en afgørende rolle i Syrien efter Assad – ligesom det har været tilfældet i Irak efter Saddam og Libyen efter Gaddafi.

Da den islamistiske 'Islamisk Stat', som er støttet af de mest reaktionære og diktatoriske arabiske regimer, proklamerede oprettelsen af et sammenhængende kalifat i Irak og Syrien, erklærede USA og præsident Obama 'krig mod IS'.

Den er siden ført som primært en luftkrig i Irak og Syrien – med kurdiske styrker i det nordlige Syrien og i Irak, med amerikansk støtte, samt det amerikansk-indsatte regime i Irak som hovedkræfterne mod IS på landjorden.

Styrkelse af Assad, svækkelse af IS: Tyrkisk bufferzone

Det trængte Assad-styre bad om støtte fra Rusland, der kom med fly og militærpersonale, hvilket betød en ændring af styrkeforholdet mellem IS og Assad-regimet. Nu er IS trængt i både Syrien og Irak – ikke mindst af kurdiske styrker på landjorden i og omkring de kurdiske områder i de to lande.

Det er i denne situation, Tyrkiet har indledt sin aggression, som i første omgang tager sigte på at skabe en 'bufferzone' på syrisk territorium. Det er tænkt som et område, som ikke skal kontrolleres af den legitime syriske regering, af IS – der har gennemført en lang række terrorangreb i Tyrkiet – eller af det kurdiske YPG. Bufferzonen skal efter planen sikres af en tyrkisk og amerikansk støttet 'oprørsgruppe'.

Det kurdiske YPG har af Tyrkiet fået at vide, at de skal holde sig 'øst for floden Eufrat', og dette budskab har også lydt fra USA under vicepræsident Bidens hastebesøg i Ankara.

Erdogan frygter den reelle dannelse af et sammenhængende kurdisk-kontrolleret landområde ved den tyrkisk-syriske grænse. Han har erklæret krig mod PKK/YPG – og mod kurderne i Tyrkiet, som undertrykkes brutalt af militær og politi.

Skabelsen af en bufferzone er en gammel amerikansk og tyrkisk plan, som realiseres nu.

Den kan bruges til fornyede angreb mod Assad-regimet på et senere tidspunkt. Planen om at vælte Assad og sikre USA's og dets tyrkiske allieredes kontrol med Syrien er ikke opgivet, selvom den er udsat for nu. Vælges Hillary Clinton som præsident er en fortsat krig og yderligere ødelæggelse af Syrien et garanteret udfald.

International fordømmelse af tyrkisk invasion

Den tyrkiske invasion er i klare vendinger fordømt af den syriske regering. Rusland har forholdt sig bemærkelsesværdigt tavst, og der spekuleres på, om det stiltiende accepteres af Moskva efter Erdogans besøg hos Putin. Her blev en koordinering af 'krigen mod IS' officielt aftalt mellem de to lande.

Det tyrkiske arbejderparti EMEP kræver øjeblikkelig tilbagetrækning af de tyrkiske styrker til bag landets egne grænser og kræver samtidig stop for al imperialistisk indblanding i Syrien og i regionen.

Det er krav, som støttes af de progressive og revolutionære kræfter verden over.

Syrien er blevet en kamplads mellem imperialistiske og andre udenlandske

reaktionære magter som Saudi-Arabien, Qatar m.fl. USA, NATO, Danmark, de reaktionære arabiske lande skal ud. Det samme skal Rusland.

Det vil kunne skabe forudsætninger for fredelige løsninger til gavn for folkene i regionen af de modsætninger, som nu udnyttes til at rive dem fra hinanden og ødelægge hele regionen – med ufattelige menneskelige lidelser og gigantiske flygtningestrømme som konsekvens.

Tyrkiets Arbejderparti/EMEP: Tilbagetrækning fra Syrien er nødvendig, hvis krigen skal stoppes!

Den tyrkiske regering står bag en ulovlig invasion i Syrien med tanks, landtropper og fly, der gennemføres med opbakning fra USA og med luftstøtte fra amerikanske fly. Tyrkiets Arbejderparti/EMEP advarer om, at indblanding i Syriens indre forhold og samarbejdet med imperialistmagterne udelukkende vil føre til fornyet blodbad i Syrien og Tyrkiet selv. EMEP sender en kraftig opfordring til befolkningen om at skabe samling for fred og demokrati. Kun dette kan stoppe krigspolitikken.

Bombardementerne af Jarablus rettet mod ISIS som en reaktion på angrebet mod et kurdisk bryllup i Gaziantep, der kostede 54 mennesker livet, viser, at regeringen intet har lært af følgerne af dens Syrien-politik. Vicepremierminister Numan Kurtulmuş slog fast, at "Tyrkiet lider af følgerne af vores politik over for Syrien". Alligevel har det ikke ført til, at hans regering har opgivet at kaste benzin på bålet i Syrien.

Fra starten har AKP-regeringen sagt: "Vest for Eufrat er vores røde linje", "En kurdisk statsdannelse i det nordlige Syrien kan ikke tolereres", "En buffer-zone bør dannes op til grænsen". Den har på alle måder forsøgt at tegne kortet over Syrien om, så det tjener dets egne interesser. Denne politik har ramt muren hver gang, men den tyrkiske regering er aldrig trådt et skridt tilbage i dets holdning over for Syrien.

Ikke desto mindre er Ankaras planer ikke blevet realiseret. Demokratiske syriske kræfter har overskredet de røde linjer, Manjib blev indtaget og Jara-

blus-korridoren belejret. Den amerikanske delegations seneste besøg, Barzanis besøg, Putins forventede besøg, kupforsøget, Gülens tilbagevenden, bryllupsmassakren, Zarrab-sagen: Alt dette er indikatorer om, at kortene er lagt på bordet til forhandlinger, og til et mangesidet beskiddt diplomati for at nå regeringens mål i forhold til Syrien.

Uanset dette vil denne strategi, som er fastlagt uden for Syrien, ikke lykkes. Regeringens repræsentanter vil blive ved med at begå de samme fejl, mens de erklærer, at "vi begik en fejl". Hvad vi ser i dag, er intet andet end en ny udgave af den samme politik.

AKP's Syrien-politik har ikke bragt andet end elendighed og død til regionens folk. Støtten til bevæbnede jihadistiske har bragt krigen inden for landets grænser. Resultatet af regeringens

kurder-fobi har været kaos i Syrien og ødelæggelser i hjemlandet.

Tyrkiet bør holde hænderne væk fra Syrien, stoppe støtten til bevæbnede bander og undgå aftaler med imperialistmagterne, der kun vil fortsætte blodbadet i regionen.

Tyrkiets insisteren på at kontrollere dele af Syrien, blande sig i den regionale grænsedragning og forsøge på en demografisk styring vil udelukkende betyde fortsatte ødelæggelser for både den tyrkiske og den syriske befolkning.

Den eneste måde at bekæmpe denne politik for krig er gennem folkenes og arbejdernes samling for fred og demokrati. Dette behov er blevet stærkt understreget op til den internationale fredsdag den 21. september.

Krigspolitikken må forlades! Angrebene på syrisk territorium må stoppes! Grænserne må lukkes for de væbnede reaktionære grupper! Imperialisterne må stoppe deres indblanding i regionen!

Dette er måden at undgå fejltagelser med hensyn til Syrien og beskytte vores land mod følgerne af sådanne fejl.

Selma Gürkan

formand for Tyrkiets Arbejderparti
EMEP

Fredsftale i Colombia – Våbenhvile på Filippinerne

To af de længstvarende væbnede oprør i nyere tid ser ud til at være tæt på afslutning. Både i Colombia og på Filippinerne har guerillabevægelser ført kamp mod undertrykkende amerikansk-støttede regimer i et halvt århundrede.

I slutningen af august blev der efter tre års forhandlinger afsluttet en fredsftale mellem FARC og den colombianske regering. Aftalen betyder en afvæbning af guerillaen, der til gengæld får opfyldt en række krav, indbefattet kravet om en jordreform.

FARC vil blive sikret en politisk repræsentation. Det er stadig uklart, hvordan det forholder sig med de to øvrige mindre befrielseshære i Colombia, EPL og ELN.

Fredsftalen skal nu godkendes af FARC's øverste ledelse og derefter ved en folkeafstemning i Colombia.

Det marxistisk-leninistiske parti i Colombia PCC(m-l) er stærkt kritiske over for aftalen, som 'ikke vil føre det varig fred'. Det opfordrer til at der indkaldes en nyt grundlovgivende forsamling, der kan skabe reelt demokrati i et uafhængigt land. Samtidig kalder det til fortsat kamp og enhed mod regeringen.

Filippinerne: Våbenhvile og kurs mod fredsftale

I denne uge blev der i Oslo undertegnet en våbenhvileaftale på ubestemt tid mellem Den Nye Folkehær (New People's Army/NPA) og repræsentanter for den nye filippinske præsident Rodrigo Duterte.

"Der er nu en klar plan for at accelerere fredsforhandlingerne," siger José Maria Sison, eksilleder for Filippinerne Kommunistiske Parti, der var med ved forhandlingsbordet sammen med Filippinerne Nationale Demokratiske Front/NDFP.

Ved starten af Oslo-forhandlingerne erklærede Sison, at "NDFP er optimistisk i kraft af, at de objektive betingelser og de subjektive faktorer i Filippinerne er mere gunstige end nogensinde før, for at fredsforhandlingerne kan gå

José Maria Sison (Joma) og Luis Jalandoni fra Filippinerne Nationale Demokratiske Front under de vellykkede våbenhvileforhandlinger i Oslo.

fremad og nå det endelige mål om en retfærdig og varig fred gennem grundlæggende sociale, økonomiske og politiske reformer".

Sison konstaterede, at Duterte er blevet præsident på løftet om grundlæggende reformer: "For første gang i filippinsk historie er der kommet en præsident til magten ved at fordømme oligarkiets misgerninger og servilitet over for udenlandske magter og ved at benytte gadens sprog og massebevægelsens metoder. Han er stolt af at

På vej mod fred?

betegne sig som den første venstreorienterede præsident og som socialist og villig til at søge fælles grund og samarbejde med Filippinerne Kommunistiske Parti (CPP) og Filippinerne Nationale Demokratiske Front."

Sison understregede, at "CCP, NPA og NDFP er helt villige til at samarbejde med Duterte-regeringen om en retfærdig sag som national og social befrielse fra udenlandske og feudalt herredømme ... Der er store muligheder til gavn for folket, som kan kortlægges og planlægges gennem omfattende aftaler om sociale, økonomiske og politiske reformer."

Ifølge Sison må disse reformer "omfatte hævdelser af den nationale suverænitæt og territorielle integritæt og opsigelsen af ulige traktater og aftaler; og desuden demokratisk styrkelse af den arbejdende befolkning, social retfærdighed, økonomisk udvikling gennem national industrialisering og

jordreform, udvidet gratis offentlig uddannelse, en patriotisk og progressiv kultur, international solidaritet mellem alle folk og handelsmæssige og diplomatiske forbindelser med alle lande."

"Det er ikke nok at søge en afslutning af fjendtlighederne," sagde Sison. "En retfærdig fred må fundes på og vedligeholdes af reformer, som løfter folket ud af et morads af underudvikling, social uretfærdighed og fattigdom. I vores stræben efter sådanne reformer kan vi indgå våbenhvile, samarbejde og danne en regering for national enhed, fred og udvikling."

Er en sådan enhedsregering en reel mulighed? Muligheden har været nævnt af Rodrigo Duterte, der overlegent vandt præsidentvalget i maj i år, og som har haft en våbenhvile og et samarbejde med NPA og CPP som en del af sin politik.

Dutertes erklærede politik for uafhængighed har ikke gjort ham populær i USA og Vesten. Han har tidligere som borgmester og lokalpolitiker søgt samarbejde og fred med CPP.

Sison og Duterte kender hinanden ganske godt. Duterte har været studerende hos professor Jose Maria Sison. Under Marcos-regimet var Sison fængslet i næsten ni år, og han gik derefter i eksil i Holland.

USA har siden 2002 haft Sison på en liste over 'personer, der støtter terrorisme'. Han er derimod taget af EU's tilsvarende liste efter en EU-domstols beslutning.

Den 77-årige Sison (kendt som 'Joma') var stifter af det maoistiske Filippinerne Kommunistiske Parti i 1968 i protest mod det gamle Moskva-tro kommunistpartis opgivelse af en strategi for revolution.

Fra 1969 og til i dag har Den Nye Folkehær været en betydningsfuld kraft, ikke mindst i den nordlige del af Filippinerne. Samtidig har NDFP og en række andre folkelige organisationer og bevægelser, som er støttet af CCP, gjort sig stærkt gældende i filippinsk politik trods hærens, politiets og reaktionære politikeres konstante forfølgelse.

Correa forbyder lærerfagforening og lader politiet angribe den Solidaritet med lærerne i Ecuador

Regeringschefen i Ecuador, Raffael Correa, har et ufortjent internationalt ry som 'progressiv'. Det bliver stadig mere blakket. Nu har han og hans regering taget det uhørte skridt at ville opløse UNE, det store fagforbund for lærere og undervisere med mere end 100.000 medlemmer. Der protesteres internationalt. Lærerne i Ecuador har brug for solidaritet.

Tusindvis af lærere og arbejdere demonstrerede den 26. august over hele Ecuador mod en opløsning af deres fagforening. Correa beordrede derpå fysiske angreb på UNE's hovedkontor i Quito og dens lokaler rundt om i landet.

Det følgende er en kommentar fra avisen En Marcha, der udgives af Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti. Det er et broderparti til Arbejderpartiet Kommunisterne og medlem af CIPOML, Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer.

Statsterror mod fagforening

– I ly af mørket har Correa demonstreret både sin autoritære karakter og sin arrogance ved at trænge ind i bygningerne, som huser Undervisernes Landsammenslutning/UNE, udtalte Rosana Palacios, UNE's landsformand, efter at politiet den 29. august med magt havde stormet dens hovedkontor i Quito. Et angreb blev også gennemført i Guayaquil, og der blev gjort forsøg på at storme lokalerne også i andre byer.

Repressionen var regeringens svar på de juridiske appeller fra UNE, der forlanger ophævelse af regeringsdekretet om opløsning af fagforbundet.

Under angrebet på bygningerne blev låse brudt op, og computerudstyr og juridiske papirer beslaglagt. Møblementene blev ødelagt, og vagterne i bygningerne blev angrebet af ordensmagten, selvom de i nogle tilfælde undskyldte de voldelige angreb, som

de retfærdiggjorde med, at de blot fulgte ordrer.

Svaret udeblev ikke. Da denne krænkelse af de ecuadorianske læreres ejendomme blev kendt, rykkede deres samarbejdspartnere, de sociale og folkelige bevægelser, arbejdere, venstrefløjs-organisationer og andre, ud med bannere, skilte og andre udtryksmidler ud til UNE's lokale bygninger rundt om i landet for at forsvare dem og for at udtrykke solidaritet med fagforbundet og fordømme politiets indtrængen i dens lokaler. Under det voldelige angreb blev adskillige faglige ledere slået, mishandlet, såret og midlertidigt tilbageholdt.

Correas skridt mod UNE er taget som et led i gennemførelsen af en politisk beslutning om fortsatte angreb på den brede folkelige bevægelse og for at gennemtvinge den anti-folkelige og arbejderfjendske politik, som tilgodeser nogle få økonomiske grupper i landet.

Undervisernes Landsammenslutning er først og fremmest en lærerfagforening, og den har siden sin start og gennem hele sin levetid forsvaret lærernes og undervisernes faglige krav. Historisk er den forbundet med kampen for at forbedre deres levevilkår i opposition til arbejdsgiveren (staten), repræsenteret af de siddende regeringer. Derfor er Correa-regeringens officielle påstand om, at UNE ikke er en fagforening, falsk.

International solidaritet

Lærerfagforeninger i de fleste lande på det amerikanske kontinent, Det Sociale Netværk for Offentlig Uddannelse og Lærernes Netværk har sendt støtteudtalelser og solidaritetsvideoer til UNE og har krævet, at undervisningsministeren og præsidenten indstiller opløsningsprocessen.

UNEs hovedkontor i Quito, Ecuador

Juan Diego Gomez, udsending for Education International, Public Services International og Union Coordinator of the Americas (EI-PSI-TUCA), kom til Ecuador den 24. august i solidaritet med UNE, og først og fremmest for at foreslå regeringen at danne en kommission, rådgivet af EI-PSI-TUCA og med teknisk støtte fra Den Internationale Arbejdsorganisation/ILO.

Gomez forsøgte adskillige gange at få holdt et møde med undervisningsministeren, men uden held. Det er klart at regeringen har truffet en politisk beslutning om at sætte en stopper for UNE uden hensyn til loven og nationale og internationale procedurer. Den Internationale Arbejdsorganisation, FN's Menneskerettighedskommission og nationale og internationale menneskerettighedsorganisationer har taget stilling til forsvar for ecuadorianernes ret til organisering i almindelighed og for lærerne i særdeleshed.

Correa og hans håndgangne folk har et undertrykkelsesapparat i landet, der kan gennemtrumfe deres vilje, i dette tilfælde over for UNE og lærerne, men på internationalt plan er de afvæbnet, de har ingen chance for at opretholde deres holdning. Lærerfagforeningen kan anlægge en international retssag og tvinge regeringen til at trække sin beslutning tilbage.

Den Dominikanske Republik: Sluterklæring fra den 25. Internationale Antifascistiske og Antiimperialistiske Ungdomslejr

Hvert andet år afholdes en international antifascistisk og antiimperialistisk ungdomslejr på skiftende kontinenter. De støttes af CIPOML – Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer. I år blev den afholdt i Den Dominikanske Republik. Her gengives sluterklæringen.

Den 10. august 2016 sluttede den 25. Internationale Antifascistiske og Antiimperialistiske Ungdomslejr (CIJAA), som var begyndt den 3. august i Santo Domingo, Den Dominikanske Republik, under mottoet 'Solidaritet, Fred og Frihed'.

Hundredvis af unge demokrater, progressive, miljøforkæmpere, venstreorienterede, kvindekæmpere, antifascister, antiimperialister og revolutionære er mødtes for at analysere realiteterne, med deltagere fra Puerto Rico, Ecuador, Haiti, USA, Canada, Colombia, England, Venezuela, Tyrkiet, Tyskland, Brasilien og Mexico.

De har været dage med vigtigt arbejde, dybtgående analyser af temaerne, som sammen med de kulturelle og sportslige aktiviteter fremmede integrationen mellem landene og de deltagende folk.

En central del af de unge, der medvirker til ændringer i verden og kæmper på de forskellige kontinenter og regioner i verden, har været samlet i Den Dominikanske Republik for at diskutere deres virkelighed, udbrede deres krav og blive enige om de internationale opgaver for unge, der tørster efter reelle forandringer i deres lande.

Debatterne, som blev gennemført på lejren, afspejler de fælles problemer, vi har som unge mennesker i verden, blandt andet arbejdsløshed, udbytning, manglende adgang til uddannelse, diskrimination og kriminalisering. Problemer, som det kapitalistiske system permanent sætter os i, på linje med andre sociale sektorer.

Refleksionerne igennem hele lejren

viser, at fjenderne for unge og folk i verden er fælles: borgerskabet, de herskende klasser i vore lande, de imperialistiske magter, der konstant søger at opretholde den økonomiske, kulturelle og politiske afhængighed for vore folk, og de internationale monopoler, der slår sig ned på vores jord for at plyndre vores naturressourcer og dømme arbejderne til lavere lønninger. Så vi erklærer, at den grundlæggende modstand af unges og folkenes rettigheder og interesser i verden er kapitalismen og imperialismen.

I flere lande fremmer imperialismens tørst efter udbytte en tendens til fascisme i staten, og til dette bruges den mest reaktionære vold, kriminalisering af sociale protester, terrorisme, narkotikahandel, paramilitarisme og lignende

International Ungdomslejr 2016

mekanismer for intimidering og undertrykkelse. Den beslutsomme kamp søges inddæmnet, hvor den forekommer i de forskellige lande, og dette forværres.

Den 10. oktober 2015 i Ankara Tyrkiet var der et attentat på en demonstration for de demokratiske sektorer. En demonstration, der afviste den undertrykkende og anti-folkelige politik fra Erdogan-regimet. Attentatet endte i 245 sårede og 95 døde, hvoraf fire var unge kammerater, som for to år siden var en del af den 24. lejr (CIJAA) afholdt i Izmir, Tyrkiet.

Den 3. februar 2014 blev en ung kommunist fra delstaten Morelos i Mexico, Gustavo Alejandro Salgado Delgado, som begyndte sin politiske indsats på den 19. lejr (CIJAA) i Mexico, dræbt af staten.

I dag hæver unge i verden retfærdighedens flag for disse faldne kammera-

ter og fordømmer undertrykkelsen fra disse regimer og den fascisering, som er en afspejling af disse regimers svaghed, idet deres institutioner har mistet herredømmet og ikke længere har mulighed for at fortsætte med at styre, som de gjorde før.

Under denne 25. lejr sørgede de unge fra Venezuela og de folkelige organisationer samt venstrefløjen over forsvindingen af og senere mordet på kammerat Julio Blanco, der var en af arrangørerne af den 23. Internationale lejr, der fandt sted i Venezuela i 2012.

For vores kammerater, der er faldet i kamp, for dem, der er med os, og tusindvis af flere mænd og kvinder, der drømte om en anden verden, hvor alle mænd og kvinder er virkelig fri, hæver vi vores stemmer, og vi hæver vores næver og kræver retfærdighed – og fængsel for de ansvarlige. Vi giver et stålsat tilsagn om at fortsætte deres kampe i hvert af vores lande for at opnå sejr.

Vi, der deltog i denne 25. lejr, kommer fra forskellige verdenshjørner, og vi har diskuteret vores kampe:

I Europa er hundredtusinder af unge på gaden for at afvise de neoliberale arbejdsreformer, der har til hensigt at skære i rettighederne for de unge arbejdere, udsætte dem for stadig hårdere arbejde med stadig faldende lønninger.

I Amerika (Nord-, Mellem-, Sydamerika og Caribien, red.) er der rejst et forsvaret for en gratis kvalitetsuddannelse og en kamp mod de korrupte højrereger, der diskriminerer unge.

Vi kræver flere midler til de sociale områder. Vi afviser anti-folkelige love og politikker, der i de forskellige lande indskrænker rettigheder og friheder for unge. I alle hjørner af kloden drømmer vi og kæmper konstant for at erobre en

radikalt anderledes verden, der frigør os for kapitalisme og imperialism. Vi kæmper for livet og friheden, for et reelt demokrati, for at de, der skaber rigdommen, bliver i stand til at bestemme fremtiden for vores folk.

Med samme kraft og intensitet, som vi har diskuteret vores problemer, udtrykker vi vores solidaritet med folkene, der kæmper for deres uafhængighed, og for anerkendelse af deres områder, som Palæstina og det kurdiske folk, mod en tvungen fordrivelse, og mod diskriminerende politikker, der legitimerer de krige og den hungersnød, som kapitalisme og imperialism udsætter millioner af mænd og kvinder for i lande som Kenya, Somalia eller Haiti.

Vi udtrykker vores solidaritet og støtte til de mænd og kvinder i verden, der er flygtninge som produkt af en aggression fremmanet af de imperialistiske magter, hvilket forekommer i regioner som Mellemøsten. Vi fordømmer imperialistiske krige, der søger at plyndre ressourcer fra folkene, og vi afviser stormagternes interventioner og forsøg på at udvide deres indflydelse og øge deres niveau af undertrykkelse. Vi vil ikke have mere krig, hvor de unge er tvunget til at være kanonføde i systemets vold. Vi kræver fred og selvbestemmelse for befolkningerne i verden.

Vi fremhæver kvinders rolle som essentiel for de sociale forandringer og den produktive udvikling af folkeslag, og vi observerer og afviser betingelserne for den udnyttelse og strukturelle vold, som kvinder er ofre for. Vi afviser alle udtryk for diskrimination og undertrykkelse af køn, og samtidig fordømmer vi den patriarkalske og kvindehadende karakter ved det kapitalistisk-imperialistiske system.

Enheden mellem verdens arbejdere er grundlæggende for, at vores krav og ønsker bliver opfyldt. For at stoppe den politiske terror fra de kapitalistiske stater er det vigtigt at styrke princippet om internationalisme og at fremme solidariteten blandt unge mennesker i verden. Vi opbygger enheden mellem de unge, arbejderne og folket gennem udveksling af erfaringer, gennem den brede og demokratiske diskussion af vores pro-

blemer, ved opbygningen af politiske alliancer, der fordømmer kapitalismens og imperialismens onder i alle hjørner af kloden, ved deltagelse i og støtte til de kampe, der skal udføres i forskellige lande, og især med den kamp og mobilisering, som vi udvikler i hvert af vores lande i forsvaret af vores rettigheder, interesser og vores folk. Først derefter kan vi stoppe plyndring, krig, fascismen og alle de imperialistiske politikker, der er indført mod det store flertal, der udbyttes af kapitalismen og imperialismen.

Denne lejr er en afspejling af glæden og oprøret fra de unge i verden, som kræver dybtgående forandringer i alle vore lande. Al energien fra de unge i verden og alle kampene, vi deltager i, skal rettes

i den ene retning: mod kapitalismen og imperialismen, og til at bryde udbytningens, dominansens, undertrykkelsens, diskriminationens og afhængighedens lænker. Og de skal målrettes dybtgående ændringer for at sikre sejren for frigørelse af hvert af vores folk. Den kurs, der skal føres af de unge på denne klode, der kæmper mod kapitalismen, imperialismen og fascismen, skal være revolutionen og opbygningen af et nyt samfund, et socialistisk samfund.

Hæv stemmen, kampen og enheden blandt de antifascistiske og antiimperialistiske unge i verden!

Santo Domingo, Den Dominikanske Republik, 10. august 2016

Noget om at have grimme holdninger

Jeg plejer gerne at ytre mig politisk men har holdt en pause

Dansk politik er for deprimerende

For mange af politikerne overgår hinanden i nemme løsninger og Inger skingeragtig populisme
Menneskerettigheder vi selv har skrevet under på nedgøres

Almindelig anstændighed mistænkeliggøres

Hjemløse hånes

Det er deres egen skyld

De kan bare tage sig sammen

Det kan de arbejdsløse også

Smøge ærmerne op

Bidrage til bruttonationalproduktet i stedet for at lægge samfundet til last

Mindretal mobbes rutinemæssigt og lægges for had

Sådan får en politiker succes

Alt for mange politikere sparker gerne på folk som ligger ned

Det er der flest stemmer i

Jeg synes et parti som LA har fat i nazistisk tankegods

I deres demonstrative opdeling mellem produktive og ikke produktive borgere

Jeg forstår ikke deres had til velfærdsstaten og underklassen

De kan købe hele verden men kan ikke undvære en brødkrumme

Man er sin egen lykkes smed messer de på alle tidspunkter af døgnet som en flok hjernevaskede handelsskole drenge

Med begrænset

For ikke at sige ingen social intelligens

Jeg kan sagtens forestille mig liberale politikere gylpe ord op om at fremtidssikre Danmark ved at spare de fattige ihjel

Til der ikke er nogen tilbage

og de liberale således kan få ret i det de hele tiden har sagt

Nemlig at der ikke findes fattigdom i Danmark

Alle har råd til at købe en bil

Af Tomas Dalgaard

Privatbilismens endeligt

Ved siden af lån til uddannelse og tag over hovedet, er bilkøb den største indtægt fra privatøkonomien for banker og kreditinstitutioner. Der er også en kæmpeforretning i privatbilisme knyttet til service og forsikringer og parkering. For ikke at tale om spildtid og ulykker, forurening, omkostninger til kontrol og kørekort mm.

Det er alt sammen på vej ud i historiens glemsel. Og det meget hurtigere end nogen troede muligt.

Det er den selvkørende fuldt autonome bil der vil rulle ud fra samlebåndene og revolutionere transportsektoren, og det indenfor ganske få år. Senest i 2021 forventes stort set alle de største af verdens bilfabrikanter at have den selvkørende bil på markedet. I denne uge annoncerede Ford og Volvo, at de også vil være klar.

Efter 2021 vil der ikke gå lang tid før bilerne også kan fungere som taxi uden menneskelig chauffør. Og derfra vil teknologien brede sig til al form for vejbaseret transport, fra den lille budservice til langturslastbiler.

Altså alle de biler som folk i dag døjer med vil kunne forvandles til en kollek-

tiv bilpark af delebiler, der kan tilkaldes med en mobilapp, og køre dig fra a til b og derfra selv finde videre.

I dag er levetiden i den almindelige forbruger bilpark ca. 15 år fra ny bil til skrotkasse. Tidligere var levetiden en smule længere, men de senere år er den kadence accelereret med lidt billigere biler og til gengæld dårligere kvalitet, samt tilskyndet af ny teknologi, der kommer i en stadig hurtigere takt og udhuler brugtvognsprisen.

Det er den gyldne forretning på flere mia. kr. om året båret oppe af den konstante fornyelse og stadig større bilpark der er på vej til at blive forandret og meget stærkt reduceret.

Om 20 år vil stadig være arbejde til

nogle mekanikere og chauffører, f.eks. på byggepladser og til entreprenørmaskiner, hvor det ikke teknologisk muligt – endnu. De store omvæltninger vil ske for den rådne finansverden og oliebranchen og de dele af bilindustrien der ikke er oppe på mærkerne.

Ingen fattigrøve kommer til at savne utrygheden på vejene, de dyre lån og forsikringer. Og der vil være masser af arbejdspladser i at sikre, at den kollektive bilpark holdes i god stand. Efter dette chok kommer El-bilen. Og det vil ramme mindst ligeså hårdt, men heller ingen fattigrøve kommer heller ikke til at savne støj og giftig luft og de tilso-dede byer.

-fsk

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

tlf: 50 55 99 30

Åbningstid:

alle hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Man-, ons- og fredag
12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

51 86 71 97

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

STOP TTIP - CETA - TiSA

DEMONSTRATION I KØBENHAVN 27. OKTOBER

Nærmere oplysninger se www.facebook.com/stopttipdk

Aktivister fra Asylret får bøde for aktion i folketinget

En protest i folketinget mod de barske stramninger af asylpolitikken er afsluttet med bøder til otte aktivister.

De danske asyl- og flygtningelove er blevet strammet igen og igen af Løkke-regeringen. De tager sigte på at gøre det så lidt tillokkende at være flygtning i Danmark, at asylsøgere igen vil tage flugten. 'Smykkeloven' vakte international harme.

Stramningerne er knyttet til Inger Støjbergs navn. Hun er udlændinge-, integrations- og boligminister og har stået for udformningen af lovene med de mange brutale stramninger.

De er mødt af massive protester. En af dem fandt sted i folketinget den 20. november 2015, da første runde af stramninger var til anden- og tredjebehandling. Otte aktivister fra Asylret rullede et banner ud, hvor der stod 'Jeres Stramninger Dræber'. Nogle af dem råbte det ud over salen.

I deres løbeseddel hed det blandt andet:

'Inger dræber'

"I dette øjeblik aktionerer aktivister, bl.a. Asylret, i Folketinget under dagens 2. og 3. behandling af lovforslag L62 ... Retorikken og de politiske holdninger minder om de daværende danske myndigheders afvisning af flygtninge fra nazismens Tyskland i 1930'erne og 1940'erne. Lige så urimelig er de nuværende danske myndigheders 'stramme og konsekvente udlændingepolitik' over for nutidens flygtninge. Som aktivister og borgere i Danmark siger vi fra. Vi gør opmærksom på, at stramninger dræber."

Folketingets formand Pia Kjaersgaard afbrød mødet. Folketingsbetjente fik hurtigt revet banneret over. Resultatet var, at der kom til at stå 'Inger Dræber'.

Noget sådant skal selvfølgelig straffes. Otte aktivister har nu fået bøder på mellem 1500 og 2000 kroner. De har erkendt, at de har forstyrret folketinget, og har accepteret bøden. Derfor dropes en planlagt retssag.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 9 - 2016

TEMA: VÆK MED 2025-PLAN

APK: Væk med Løkke! s. 2

Velfærdsslagting s. 3

Væk med kontanthjælpsloft
og 225-timers regel s. 5

G20 topmøde s. 7

Nordiske fredssamtaler s. 8

Danmark i NATOs krige s. 10

Christiania: Fri hash s. 16

Samlermani s. 17

CETA: Genvej til TTIP s. 20

Tyrkisk aggression Syrien s. 21

Udtalelse: International
Ungdomslejr 2016 s. 25

Verden ifølge Latuff

Det amerikanske århundrede til nu: 15 år med terrorkrige